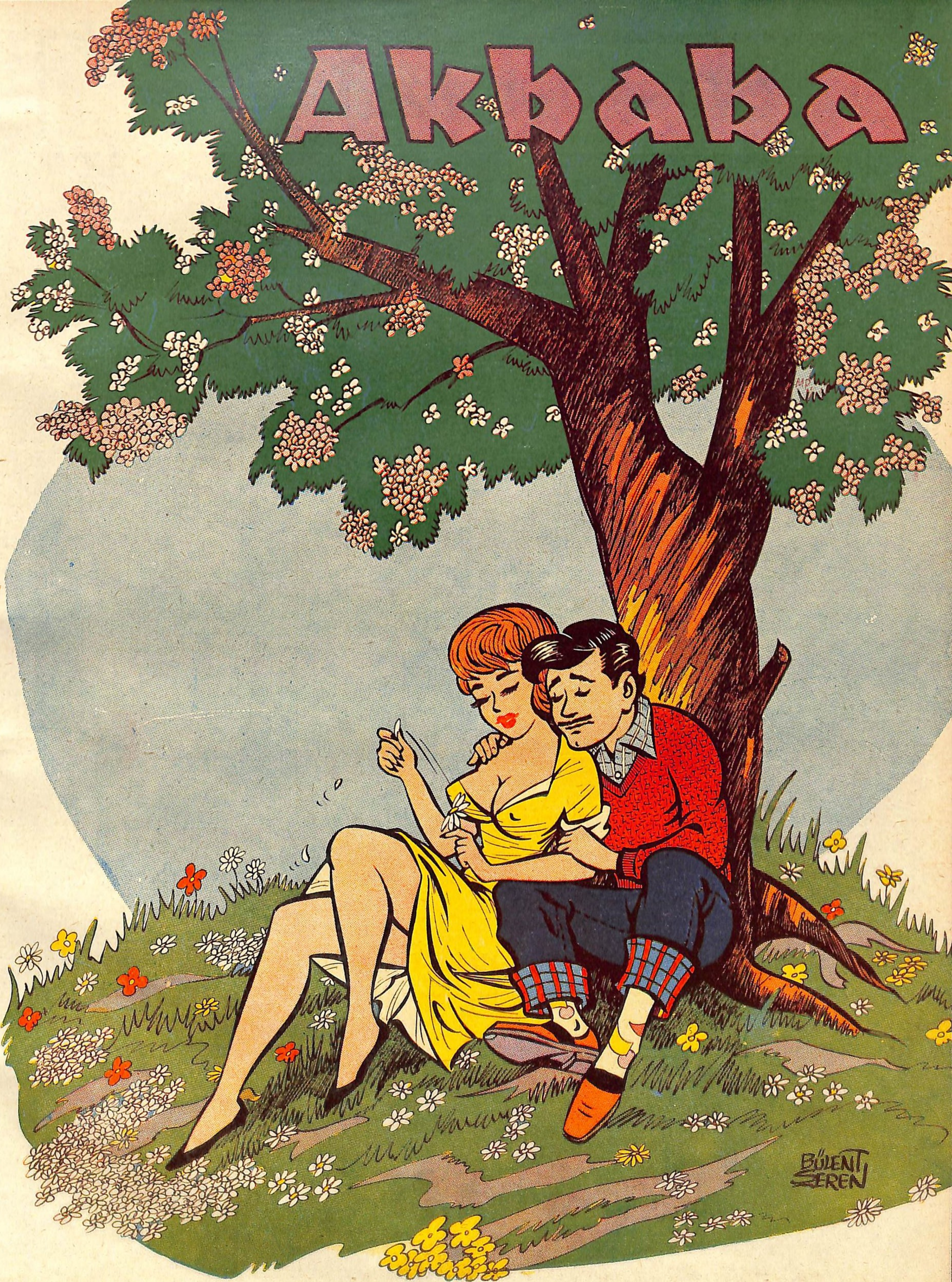


Seçmenler — C. H. P... Y. T. P... C. M. P!..

Şahsiyetinizin ifadesi...



Cebinizde taşıdığınız Banka Hesap Cüzdanınız, şahsiyetinizi belirten hususiyetlerden biridir. Bu, bir İş Bankası hesap defteri ise, SİZ, ileriyi gören, seçmesini bilen, menfaatlerini gözeten, olgun bir kimsesiniz demektir.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

Bu Sene
31.300
hesap sahibine
9
MİLYON

FAAL d - 692



Akbaba

SİYASİ MİZAH DERGİSİ

SAHİP VE BAŞYAZARI : Yusuf Ziya Ortaç

YAZI AİLESİ : Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Oktay Verel Selâmi İzzet Sedes, Necdet Rüştü Efe, Selâmi Yurdatap, Yaşar Özen, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ : Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Yalçın Çetin, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Ya-Yaşar Tonguç, Suat Yalaz, Zeki Beyner, Burhan Solukçu

Yazı işlerini fiilen idare eden : **Kadri Yurdatap**
Dizildiği ve basıldığı yer : **Ercan Matbaası**
Kapak baskısı : **Şaka Matbaası**

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ : Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10 Daire : 3.
Telefon : 22 18 11

İLÂN FİATI : Kapak içi, santimi 15 lira, iç sayfalar 20 liradır.
Sayı : 477 — Yıl : 38
Cilt : 19
4 Mayıs 1961

Bu gazete Basın Ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Millî Birlik Komitesine Mektuplar

MİLLETÇE iki ana gıdanın açlığını çekiyoruz: Midelerimiz ekmeğin, kafalarımız kâğıdın hasreti içindedir.

Birincisinin üstünde, ikincisini doyasıya savunabilmek için az durayım: Şapkamızla Roma'lı, elbisemizle Londra'lı, kravatımızla Paris'liyiz. Ama ekmeğimizle?.. Böyle ekmek, ki biz adına Allah'ın nimeti deriz, hiçbir Tanrının kullarına atmıyacağı bir taştır. Batının ekmeğini bizim halk efendimiz bulsa, kendi ekmeğine katık yapar. Ekmek, o dünyalarda sahiden tadına doyulmaz bir lezzettir. Otellerin, sabahları müşterilerine kurduğu kahvaltı tepsilerinde en az altı çeşidini bulursunuz, rengi ile ve tadı ile... Ben, Champs Elysées caddesinde, fırından aldığı ekmeği sabırsız bir iştahla dişleyen Paris'li kızlar gördüm. Ekmek, o kadar tadı ile, kokusu ile, rengi ile lezzetine doyulmaz mübarek şey. Gönlüm diler ki, ekmeğe kavuşmak bize bırakacağınız büyük ve güzel hâtıralardan biri olsun.

Asıl konuya, asıl dâvama geleyim: Elinizde tuttuğunuz şu derginin kâğıdı gibi kâğıt, bırakınız Fransa'ları, İngiltere'leri, Almanya'ları, komşumuz Yunanistan'da, hayır o da değil, Mısır'da, Suriye'de, Irak'ta bulabilir misiniz? Biz, İzmit fabrikalarında dünyada eşi bulunmayan, ayrı ırktan, kara-sarı, tüylü kâğıt yapmak hünerini gösterdik. Hem de kilosu iki yüz kuruştan!

Şiir kitabından çocuklarımızın okuma kitabına, mizah dergisinden fikir ve sanat dergisine kadar bütün kafa ve gönül mahsullerimiz bu kâğıtlara seriliyor... Yalnız İstanbul'daki maç seyircisinin bütün Türkiye'deki okuma meraklısından çok olduğu bir memlekette, bu kadar çekici değil, itici bir kitaba, bir dergiye hangi câzibe ile alıcı bulacağız? Sizlere memleketin övüncü olarak bir açıklama yapayım: Yalnız şu Akbaba özünde, şu Akbaba kadar nükte zengini bir mizah dergisi Avrupa'nın hiçbir bölgesinde yok. Otuz dokuz yıldır kendisini, yalnız Türkiye sınırları içinde değil, yeni, eski bütün Dünya'da tanıtan bu derginin kâğıdı bu mu olmalıdır?

Elbet bilirsiniz: Fikir ve san'at hayatımızın uzun yıllar boyunca tek bayrağı dergilerdir. Tanzimat'ın gazetesi yoktu, dergisi vardı: Hazine-yi Fünun!.. Ondan sonra bütün düşünce ve duygu alanımızda her akım bir derginin bayrağı altında yürümüştür: İslâmcıların bayrağı Sebilül Reşat, Türkçülerin bayrağı Türk Yurdu, Klerikalizme karşı yürüyen ilk lâiklerin bayrağı İçtihat'tı... Bugün de en ciddî konuları, Akbaba'nın konuştuğunu söylersem pek tuhaf bulmazsınız sanırım.

Kitaplığımdaki eski dergilere bakarken içim gizli bir hüzünle ezili-yor: O fil-dişi beyazı, o yarı parlak kâğıtların bir topunu üç, dört liraya alırdık ancak. Bugün elinizdeki Akbaba'nın bir top kâğıdı kırk liradır!

Yine bir açıklama yapayım: Yeni Türkiye Cumhuriyetinin iki yüz milyon lira bütçeli hükûmetleri o zaman gazete, dergi, kitap kâğıtlarına prim verirlerdi, kâğıdı gümrüksüz alırdık. Şimdi kâğıdı tekelinde tutan SEKA dışarıdan getirdiği kâğıda bir de kâr payı yüklüyor!

Dahası var... Bir zamandanberi gazete, dergi, kitap arasında bir ayırma yapılmağa başlandı. Bir zaman dedim, şu on yıla yeni bir suç daha yüklemek küçüklüğüne düşmemek için... Bu ayırış sadece şu anlı şanlı günlük gazetelerimizi korumak içindir. Biz bir ara kâğıdımızı onlardan daha pahalı aldık, suçumuz günlük olmayışımızdı galiba. Kitapçılara gelince, onların talihsizlikleri bizimkinden daha uzun sürdü.

Her okur yazar insanın bildiği bir hakikati yazayım da şaşınız: Bütün dünya basınında dergi kâğıtlarının, mutlaka gazetelerin kâğıtlarından hamuru daha has, derisi daha parlaktır. Bizde tam tersine: Görüyorsunuz, bazı büyük gazetelerimizin kâğıtları dergileri kıskandıracak kadar beyaz ve perdahlı. Neden mi? Çünkü ithal malı kâğıt, yalnız onlar için ve kötülükte rakipsiz yerli kâğıdımız, dünya basınındaki geleneğin tam tersine biz fakirler için.

Dünün kötü mirası yalnız kâğıtla da kalmaz. Şu radyo ilânları var ya, işte basına karşı hükûmetin öz evlât, üvey evlât politikası yüzde elli farkla bunda da kendisini gösteriyor: Günlük gazetelere bin liraya yapılan bir ilân, eğer bir dergi ilânı olursa iki bin liradır!

Acaba bu da, milyoner pamuk ekicisinden gelir vergisi almayıp da fikir ve san'at ekicisinden vergi almak gibi bize göre bir tutum mu? Böyle adaletsizliği, sosyal adaletin terazisi değil, Adalet Partisinin şaşkın terazisi bile tartmaz!

Kendi kendilerine bir «büyüklük» takınan büyük gazetelerimiz kâğıdın yalnız fiat ile uğraşıp cinsi ile hiç uğraşmıyorlar. Bu, onlar için değil birinci, onuncu mesele bile sayılmaz. Ama bizim için, biz küçük dergiler için birinci, en birinci meseledir.

Belki, basın dünyamızdaki öbür meslektaşların acılarını da dile getirerek birşey daha açıklıyayım: Üç gün evvel kâğıtlarımızı almak için gittiğimiz İzmit'ten kapak kâğıdımızı alamadan döndük. Niçin mi? Yokmuş!.. Haziran'da yapacaklarmış!.. E, o zamana kadar ne yapacağız?.. «Sayın okurlarımız! Haşmetlû SEKA imparatorluğu bir müddet için kapak kâğıdı vermediğinden dergimizi kapaksız çıkarıyoruz!» mu diyelim? Yoksa «Şahane gönülleri oluncaya dek Akbaba susmaya karar vermiştir» deyip Haziran'a kadar dergimizi kapatalım mı?

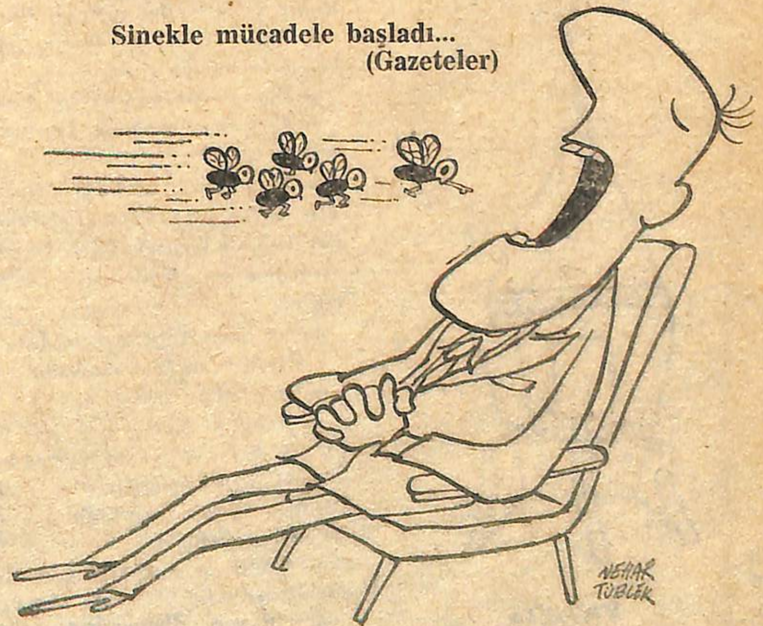
Hayır!.. Talihimize şükredelim ki, beş on bin liralık bir fedakârlıkla, beyaz kâğıdımızı karaborsanın elinden alabileceğiz.

Türkiye'yi iki ana nimete, ekmeğe ve kâğıda kavuşturduğunuzu görmek, inanınız, en büyük bahtiyarlığım olacak.

Saygılarımla!

Yusuf Ziya ORTAÇ

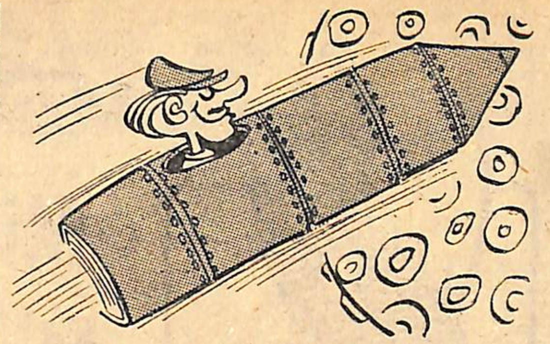
Sinekle mücadele başladı...
(Gazeteler)

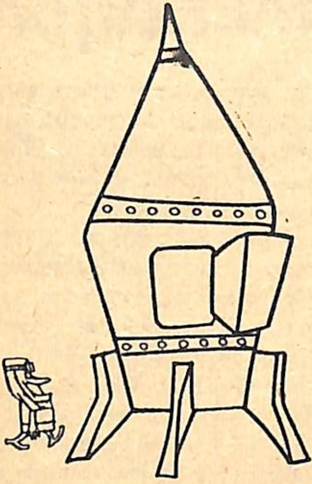


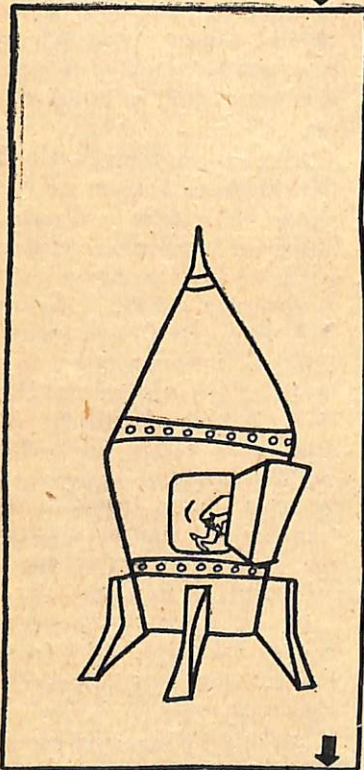
— Gelin çocuklar, saklanacak bir yer buldum!...

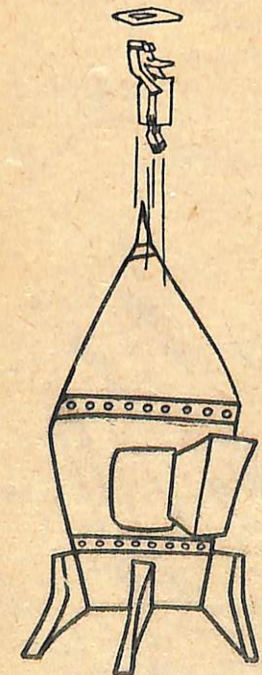
AZAPKAPI Gagarini

ADNAN VELİ









YAZISIZ!

KALAFAT yerinde, Katolik Âşir'in kahvesinde, bir masanın etrafına toplanmışlardı. Beş kafadardan biri, Düşünceli Kâzım, çok heyecanlıydı.

— Bunu biz yapamazsak, bizden başkası da yapamaz arkadaşım, dedi.. Erkeklik öldü mü bu dünyada?.. Elele verdikten sonra bizim yapamıyacağımız iş yoktur.

Kaynakçı Serkis, meselenin ne olduğunu bilmiyordu:

— Kâzım, kardeşim, sen beni Kalafat yerinden çağırtmışsın, dedi. Ama ben dükkânı çocuğa bıraktım da geldim. Öyle uzun boylu kalamam kahvede..

— Dur be anam babam.. Boşver şimdi dükkâna.. Burada kâinat işini konuşmıya toplandık biz. Bu işi becerirsek, bunun sonunda milyon var, anladın mı?..

— Ne işiymiş bu, bilmiyorum ki.. Anlatın da biz de anlıyalım.

— Kardeşim, senin anlıyacağın, biz, kendi aramızdan bir arkadaşı fezaya yollıyacağız. O Gagarin dedikleri adam gittikten sonra bizimkiler niye gidemesin yani?..

Serkis biraz şaşırdı; ötekilerin yüzlerine de teker teker baktı:

— Hanginiz gidecek fezaya?.. dedi..

Düşünceli Kâzım hiç düşünmeden cevap verdi:

— Ben bizim Sülüman'ı yollıyalım diyorum... Azapkapılı Sülüman'ı...

Süleyman, pek efkârlıydı. Önüne bakıyordu. Kâzım onu dürttü:

— Değil mi ulan, söylesene.. Sen giderim dememiş miydin?..

— Gitmesine gideriz ama, pek o kadar acele etmiye gelmez. Her bir şeyi ince düşünmek lâzım.. Şimdi ben esas nereye gideceğim?..

— Fezaya dedik ya oğlum, fezaya..

— Orasını anladık da, fezanın neresi olduğunu söylemedin...

— Feza demek, arşı âlâ demektir.. Arş'ı âlâya çıkacaksın... Yıldızlar, gökyüzü, ay mehtabı falan hepsi fezanın içinde... Seni oraya göndereceğiz...

— Ne yapacağım ben orada?..

— Oradan aşağıya, dünyanın manzarasına bakacaksın..

— Anladım Kâzım abi ama, ben bu işi sırf dünyanın manzarasını görmek için yapacaksam, çıkarım Çamlıca tepesine, mehtabı oradan da seyrederim...

— Amma da kaşkaval gibi lâkırdı ediyorsun be Sülüman... Senin gideceğin yer dünyanın haricinde... Sen dünyanın haricine çıkacaksın.. Uzun ettin yani...

— Peki abi... Sinirlenme... Çıkarız... Sen ne dedin de ben olmaz dedim?..

— Ondan sonra efendicağazıma söyliyeyim. Dünyanın haricine çıktın mıydı, korkma.. Tekrar buraya geldiğin zaman milyonlar senin.. Tabiî biz de kendi payımıza düşeni alacağız...

— İyi ya... Gideriz... Ama gelgelelim arşı âlâya ne ile çıkacağız?

— Roketle çıkacaksın oğlum... Tayyare gidemez senin gideceğin yere.

— Roketi nerede bulacağız?...

— Serkis ustayı onun için çağırdık ya... Ona yaptıracağız...

Düşünceli Kâzım Serkis'e döndü. O da şaşırmıştı. Kâzım:

— Ustacığım, dedi. Bu işin zor bir tarafı yok. Senden benim istediğim nedir biliyor musun?...

— Bilmiyorum...

— Bana altı tane, kalın saçtan kazan yapacaksın... Lâkin o şartla yapacaksın ki, hepsi birbirinin içine girecek...

— Yani, küçükten büyüğe doğru birbirine girecek değil mi?...

— Tamaaaam!... Bak gördün mü, işin ehli oldu muydu leb demeden leblebiyi anlıyor.

— Sonrasını anlat bakalım...

— Patlama, anlatıyoruz işte... Bu kazanları iç içe koyduk diyelim... En büyüğünün ucuna, bir insan alacak kadar, gene saçtan bir oda yapacağız... Sülüman onun içine girecek... Yalnız en büyük kazanın dibine bir dümen yapacağız... Odanın içine de bir direksiyon koyacağız. Sülüman direksiyonun başına geçecek... Roketi idare edecek...

— Peki ama Kâzım abi, darılmıyasın, bu roketin el freni, ayak freni, ondan sonracığıma akimlâtoru falan olacak mı?...

— Akimlâtorlu değil bu... Tepkili olacak...

Serkis usta meraklanmıştı:

— Aküsüz nasıl gidecek bu?...

— Tepkili olacak oğlum, tepkili... Ne demiye altı tane kazan yaptırıyoruz?...

— Bu kazanlar ne olacak?...

— Kazanlara karpit dolduracağız. Söz temsili Sülüman'ı fezaya yollamadan önce birinci kazandaki karpit'i sulandırmaya başlıyacağız. İçinde gaz toplanınca Sülüman birinci kapağı çekiverecek... Roket o hızla havaya fırlayacak tabiî... Gidecek gidecek. Tam eczası bitmiye yüz tutarken bu sefer Sülüman ikinci kazana su verecek. Oradaki karpit de ıslanınca havası birikecek... Sülüman ikinci kapağı da açtı mıydı, roket beş bin kilometre daha gidecek. İşte böyle böyle altıncı kapağa kadar idare edecek. Altıncı kazanda da soluk tükendi miydi, ister istemez geri dönecek... Tereyağdan kıl çeker gibi yere inecek...

Süleyman da dikkatle dinliyordu:

— Peki ama Kâzım abi, dedi. Sen bunun freni yok dedin. O kadar yükseğe çıktıktan sonra ben tekrar yeryüzüne inerken fren yapamazsam, toprağa çarptığım gibi tuzla buz olurum...

— Oğlum, sen toprağa çarpmıyacaksın... Okmeydanına ineceksin... Biz sen gelmeden önce Okmeydanına sekiz on tane döşek serdik miydi, yumuşacık pamuğun üzerine paşa paşa inersin... Anladın mı?...

— Az bir şey anladım... Peki bu roketin içinde yüz numara da olacak mı?..

— Edepsizin yediği naneye bak be... Sen İstanbul'da iken duvar dibinde hacetini görürsün. Bakıyorum yüz numaraya pek alışık gibi konuşuyorsun...

— Arşıâlâda duvar dibi yok ya...

— Yaptırırız sana küçük bir pencere... Oradan aşağıya bırakırsın...

— Yani sizin üzerinize doğru, öyle değil mi?...

— Ulan it, rüzgâr uçurur onu...

— Peki Kâzım abi, yanıma bir şey almak lâzım değil mi?..

— Fazla ağırlık istemez... Sıkı sıkı giyinirsin. Bir de ince yorgan alırsın...

— Yiyecek içecek?...

— Bir testi su al... Bir francala al, 250 gram da kaşar...

— Yeter mi bakalım?...

— Yetmeyip de ne olacak?... Bir hafta kalacak değilsin ya havada...

— Sahi ne kadar kalacağım?...

— Üç saat gitme, iki saat de gelme... Hepsi beş saat...

— Ben oraya giderken bir küçük şişe de rakı alırım abi... Yolda karşıma trafikçi Nuri çıkacak değil ya.. Kafayı çeke çeke giderim...

— Ulan sarhoşluğa gelmez bu iş... Dünyaya geri döneyim derken bir de yolunu şaşırıp aya gidecek olursan, namussuzum hiç birimiz kurtaramayız seni... Kâzım abi diye bağıra bağıra ölürsün ayda...

— Yok abi, ben o kadarını bilirim evvel Allah... Yolu şaşırmam ben... Yeter ki oraya kadar bir çıkalım...

— Çıkarmasını bana bırak sen...

..en plânı Serkis Ustaya vereceğim. Ayni benim çizdiğim gibi kazanları yaptı mıydı, borularını da yerleştirdi miydi, üst tarafı bana ait...

Süleyman hep merak içindeydi:

— Ondan sonrası ne olacak Kâzım abi?...

— Ondan sonra milyoner olacağız. Bir akşam Müzeyyen senin, Zeki Müren benim... Çek kafayı, çalsın sazlar, oynasın kızlar... Sen ne diyorsun?...

— Peki mademki öyle de sen ne diye gitmiyorsun Kâzım abi?...

— Beni ailem öyle yerlere bırakır mı hiç?... Zaten kahveye bile güç bırakıyor. Kıskanç karının biri...

— Fezada kadın yok ki kıskansın..

— Sen onu bizim karıya anlatabilir misin?... Beni bırakmaz o...

— İyi ya... Benden de söz... Gidiyorum... Hareket ne gün?...

— O iş Serkis Usta'ya bağlı... Serkis Usta!... Sen kaç günde verirsin bizim kazanları?...

— Önce plânını yapıp bana veresin ki ben de sana teslimat gününü söyliyeyim. Hem de pazarlığını yapayım...

— Plânını yarın hazır ettiririm... İnşaatta çalışan bir arkadaş var. Ona çizdireceğim. Çünkü o santim hesaplarından çok iyi anlıyor...

— Yarın gel de konuşuruz...

Kaynakçı Serkis lâfı fazla uzatmadı. Kahveden çıktı. Hepsinde bir sevinç vardı. Eğer bu iş başarıyla sona ererse, zengin olacaklarını akılları kesmişti.

Düşünceli Kâzım, gülerek Süleyman'a döndü:

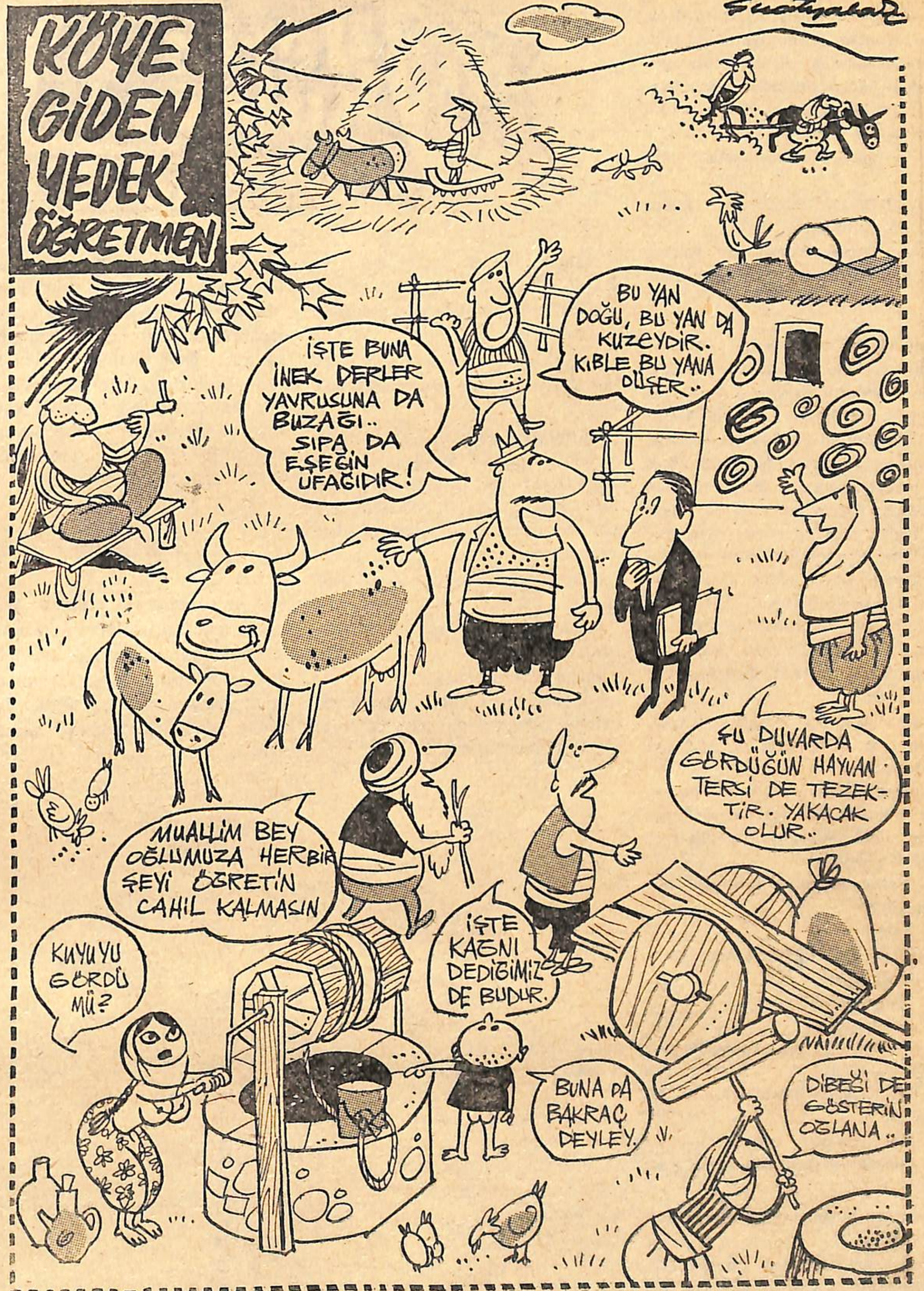
— Sana artık o zaman başka bir isim takarız, dedi. Sen de feza adamı olduktan sonra, adını da değiştiririz. «Azapkapı Gagarin'i Penbe Sülüman» deriz. Tamam mı?..

— Tamam abicim... Ağızın dert gör görmesin...

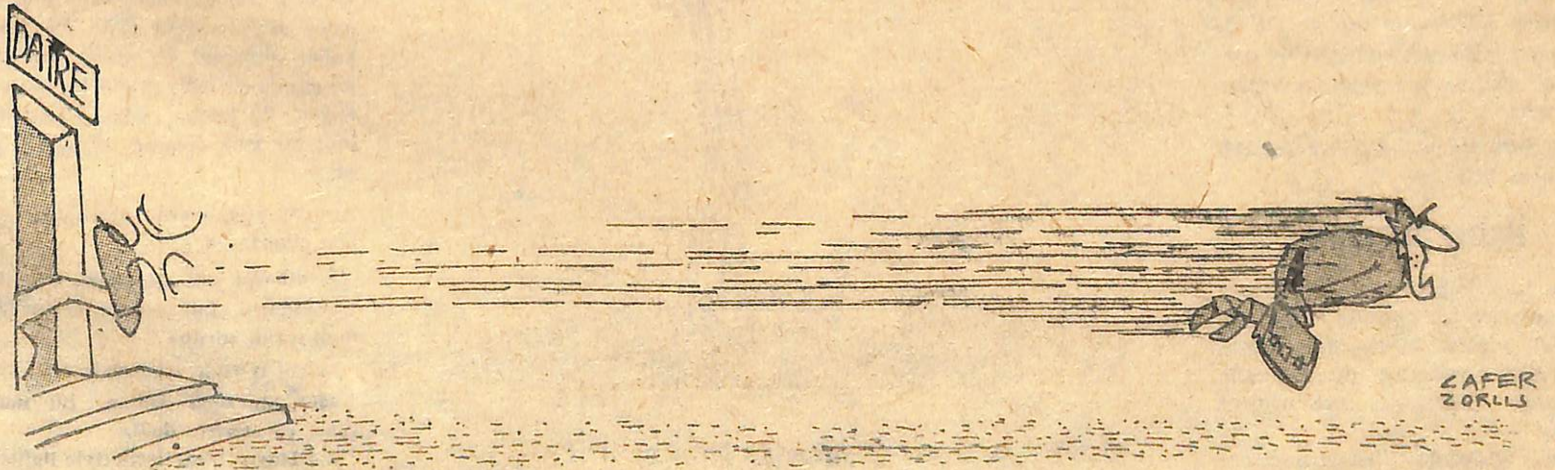
Süleyman da coşmuştu. Kahve ocağına doğru seslendi:

— Âşir!... Oğlum Âşiiir!... Bize beş tane sıcak çay getir... Demli olsun haaaa!...

Adnan VELİ



Bazı dairelerde tensikat yapılıyor... (Gazeteler)



Tepkili!

Kurucuların Politikacıları

Ortalıkta seçim haberleri mi dolaşıyor? Tamam... Kürsüye çıkıp, köylünün derdinden, çiftçinin tohumluğundan bahseden bahsedene.. Çevrelerinin ihtiyaçlarına dokunan dokunana...

Bir «seçmene selâm» faslıdır gidiyor.

Seçim lâfları durdu mu; selâm faslı da hafifliyor...

Sözün kısası, Temsilciler Meclisi tam anlamıyla bir seçim barometresi!

....

Geçtiğimiz hafta, gene «seçmene selâm» faslının bol örneklerini gördük... Bunların en tazesi Fethi Çelikbaş'ın çıkışlarıydı... Her ne kadar vaktiyle «sosyal adalet» üzerine seri makaleler yazmışsa da şimdi «Sosyal adalet düşmanı olarak» tanınan Çelikbaş, «ücret adaleti» yle ilgili bir anayasa maddesinde, «buğday fiyatları» diye kürsüye çıktı. Buğday fiyatlarıyla ücret adaleti arasındaki ilgiyi kimse keşfedemedi... Hoş, Çelikbaş'ın son günlerdeki «buğday fiyatları ve köylünün oyu» teranesine alışıldığı için üzerinde pek fazla da durulmadı.

Sadece Amerika görmüş bir politikacı, çay salonunda şu hikâyeyi anlatıyordu:

— Amerika'da vaktiyle kız öğrenciler arasında bir çağrışım testi yapılmış. 17-18 yaşlarında bir kıza sormağa başlamışlar:

— Yatak kelimesi size neyi düşündürür?

— Aşkı.

— Güzel. Peki düdüklü tencere?

— O da aşkı!

— Anlıyamadık?

— Aşkı dedim.

— ... Peki elektrik süpürgesi?

— O da aşkı?

— Ya havyarlı sandöviç?.. O da mı aşkı?

— Evet efendim, aşkı!

— Allah Allah nasıl oluyor bu çağrışım?

Genç kız başını önüne eğerek cevap vermiş:

— Ben aşktan başka bir şey düşünmem ki!

....

Amerika görmüş politikacı, hikâyeyi şöyle bağlıyordu:

Son günlerde «buğday fiyatları da buğday fiyatları» türküsünü tutturan Çelikbaş'ın tutumu da aynı hesap! Bir çağrışım testine soksanız, son soruyu şöyle cevaplandıracak:

«— Ben oydan başka bir şey düşünmem ki!»

Haber yaratmak

Şu gazeteciler nasıl da eğlence icad ederler bir bilseniz... Hani gazeteler yazdı: Hasan Tez, kürsüye çıkıp «anatomi profesörünü, atomoni profesörü» diye telâffuz etmiş.

Ama hikâyenin öncesine temas eden yok. Bari biz anlatalım:



Malum; İsmail Ulutaş gece yarısına doru kürsüye çıkar.. Yassıadadakilerin politikacı olduğunu söyler ve:

«— Bizim de onlardan pek farkımız yok, zemzemle yıkanmadık ya!» der.

Gürültüler, patırtılar ve in aşağı sesleri arasında oturuma ara verilir. Hasan Tez durur mu? Hemen basın odasına koşar.. Nazımın geçtiği bir gazeteciye «kuzum» der; «kimdur bu adam?»

Gazeteci, «profesör» diye cevap verir;

— Hem de Anotomi profesörü, anotomi...

Tez'in aklı yatmaz:

«— Hele şunu yaz şu sigara paketinin arkasına da çıkıp kürsüye bir boyayayım!» der.

Gazetecinin muzipliği tutar.. «Anotomi» yi «Atomoni» diye yazar.

Biraz sonra Tez kürsüye çıkmış, sigara paketinin arkasındaki yazıya baka, baka konuşmaktadır:

«— Muhterem arkadaşlar, benden önce buradan konuşan «Atomoni profesörüne cevap vereceğum... Bu «Atomoni» profesörüne derum ki...

....

Portofino

Basın temsilcisi Babür Ardahan'ın da 1961 seçimlerini garantilediği söyleniyor. Hem de bin dereden su getirip, merkez kontenjanına yamanarak filan değil... Düpedüz Artvin CHP adayı olacakmış...

Memleketindeki nabız yoklaması ziyaretinden yeni dönmüş, yorgunluğunu gidermek üzere şöyle bir uzanmıştı..

Köşedeki pikaptan, «Portofino» şarkısının nağmeleri yükseliyor, o-da arkadaşı Ömer Cosar da Konyak bardağını yudumluyordu. Portofino plâğı, hafif bir gitar sesi ve deniz dalgalalarının hışırtısıyla biterken, Ardahan, derinden bir «aaah» çekti:

«— Ömer Sami be!» dedi, «Biliyor musun bu dalgalar bana neyi hatırlatıyor?»

«— Neyi?»

«— Artvin'i hatırlatıyor, Artvini!»

Ömer Sami, konyak bardağını düşürecek gibi oldu. «Ne o» diye gürledi;

«— Yoksa Artvine de deniz mi getirdiniz?»

Ardahan yine derinden bir «ah» çekerek cevap verdi:

«— Getirmedik, getirmedik ama, işin kötüsü getirmeyi vaadettik.»

KÜÇÜK İLÂN:

ARANIYOR

«Otomobil yapılabilir» diyen bir Sanayi Bakanı Aranıyor!

Acele yok

Sanayi Bakanlığından Temsilciler Meclisi Üyeliğine inen, oradan da Demir Çelik Sanayii İdare Meclisi reisliğine atanacak olan Şahap Kocatopçu ile; İçişleri Bakanlığı, Başbakan Yardımcılığı, Temsilciler Meclisi üyeliği ve Vatikan Büyükelçiliği münhanisini takip eden Muharrem İhsan Kızıloğlu için, şimdi meclis koridorlarında şu mısra dolaşıyor:

«Ağır, ağır ineceksin bu merdivenlerden..»

Fakat her ikisi de merdiven yerine asansörle inenleri gördükten sonra, şimdiki hallerine şükrediyorlar...

Fuhuşla mücadele

Bakanlıklar muhabiri, masasına resmi gazeteyi açmış, Bakanlar Kurulu kararıyla yürürlüğe giren «Fuhuşla Mücadele» tüzüğünü haber haline getiriyordu. 126 maddelik tüzüğün büyük bir kısmı genel kadınlarla genelevlerin riayet edecekleri şartlara hasredilmişti. Bu arada genelev sahiplerinden ayda 700 liraya kadar yükselen bir çeşit vergi alınacağı da tüzüğün maddeleri arasındaydı.. Bu kısma gelince muhabir ince bir ıslık çalarak «Tamam» dedi..

— Bu yönetmelik, patronları çileden çıkartacak..»

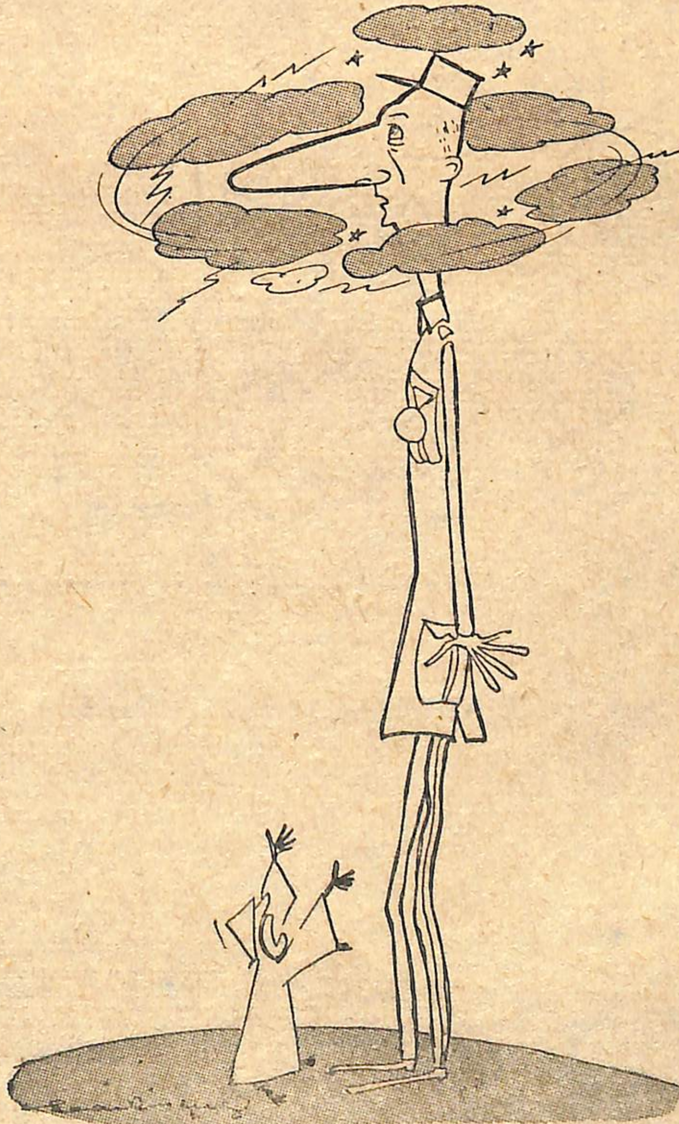
İstihbarat şefi «Hayrola» diye başını kaldırdıktan sonra yönetmeliğin mahiyetini sordu:

— Ne o fikir işçileriyle mi ilgili?

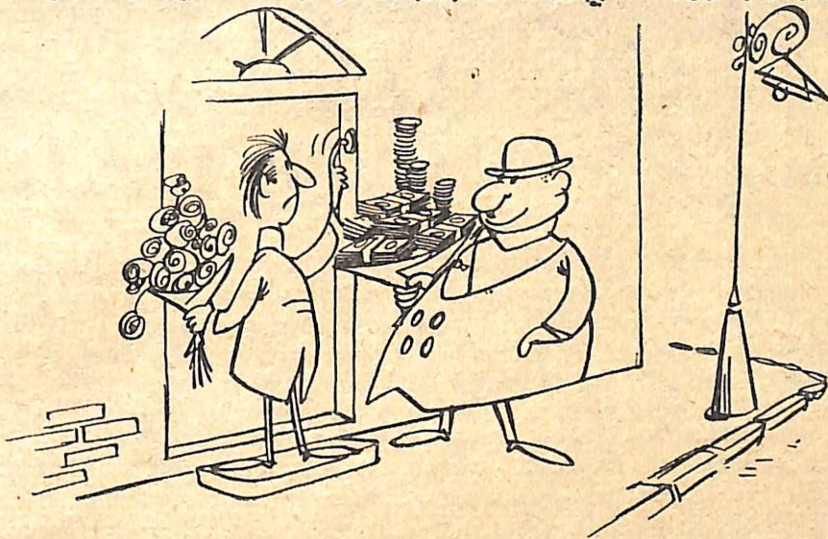
Muhabir sigarasından bir nefes çekti ve «hayır» dedi,

«— Hayır, bikir işçileriyle ilgili!»

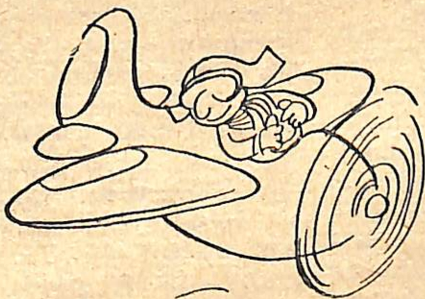
Örsan ÖYMEN



Cezayir — General, yukarıda hava nasıl?...
De Gaulle — Bulutlar dağıldı, pırıl pırıl!...









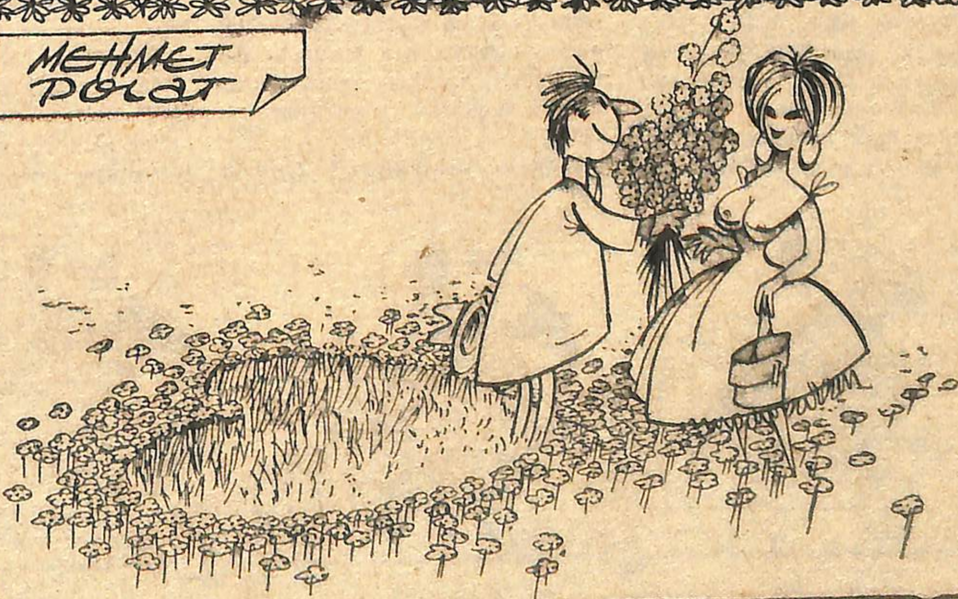











MEHMET
POLAT



Ankara Mektubu

NİMET ARZIK

Gagarin?

Azı fikre, çoğu kaba tecrübeye dayanır... Napoleon'un hâtıralarından ayıklanmış ufak bir kitap halinde belki bin defa basılmış vecizelerden bahsediyorum...

Kaba tecrübeye dayanır çoğu, çünkü insan gütmüştür Napoleon: Gütmek için de ona kabası lâzım olmuştur tecrübenin...

Dediklerinin arasında bir de şunu demiştir:

«Artık hiçbir suretle mükâfatlandıramıyacağımız insanları, cezalandırmalıyız»... O ceza deyimini kullanmıyor, daha hafifini kullanıyor



«gözden düşürmeliyiz» diyor... Mânâ eşit!

Onun için insanoğlu «mükâfat ötesi» hareketlerde bulunursa, göreceği vardır. Döndük dolaştık geldik bizim Gagarin'e... Feza Fatihi (Şu «fatih» kelimesi de âsâbımı bozuyor. O kadar ucuzlatıldı, o kadar ucuzlatıldı, o kadar ucuzlatıldı ki... Bir ata iki nal çakana «Fatih» dedik, kırk buldozerle yarım patika açana da!...) Gagarini bekliyen de buna benzer bir âkibet... İnşallah aldanıyorum amma, görürsünüz...

Gagarin kimsenin yapmadığını yaptı. Onu kucakladılar, hoplattılar, zıplattılar, nişan üstüne nişan iğnelediler göğsüne, kahramansın paşasın dediler, ne kaldı onu onore edebilmek için?.. Hiiiç... Belki Amerika'ya gönderirler, orada da onore edilsin diye, sonraaaa bir ikinci Feza denemesinde «iş» kendiliğinden hallolunmazsa... Sibirya'nın bilmem ne madenlerinin müdür muavinliği ne güne duruyor?.. Bu gözden düşmenin en hafifi.... Daha ağırı da var... Napoleon ne demişti? «Artık hiçbir suretle mükâfatlandıramıyacağımız insanları cezalandırmalıyız»... İnsanlar belki değişmiştir, onun zamanından beri,,,, Değişmiş midir dersiniz?..

Gagarin'in resmine uzun uzun baktım. Derinliksiz bir slâv yüzü. Gözlerinde rüya var. Ama en «rüyasız» slâvın gözlerinde rüya vardır. Çene kemik teşekkülâtında azim var, irade var, Mükemmel bir makine adam. Onun yanında bir de «hisli» insan yerleştirilirseydi harfi lâfı düzgün. Gagarin dış âlemi seyrederken o da kendi içinden geçeni seyredeydi, böyle eşsiz bir tecrübede. Dayanamazdı belki, ölürdü... Zaten hisli insanlar her tecrübede ölürler hafiften hafiften... Ölmezse ne zengin müşahedelerle dönerdi kimbilir. Kimsenin işin bu tarafını tutturduğu yok...

Sanatseverler klübünde

Japonez tipinde esmer genç kadın etrafına baktı. Lokal ayni kilimli, çinili, döğme demirli güzel lokaldi. İçindekiler değişmişti. Döpiyesli, spor tayörlü, çalışmadan dönen, ve gerilmiş âsaplarını dost sohbetinde yumuşatmağa gelen insanlardı etraftakiler.

— «Bir zamanlar» dedi, «herşey ne başkaydı, hepimiz ne başkaydık. Bir gösteriş deliliği gelmişti hepimize, zengini, fakiri birbirine ayak uydurma derdinden mahvoluyordu. Gösterişten başka birşey düşünmüyordu kimse»...

Evet öyleydik. Hepimiz öyleydik. Ben de öyleydim, siz de, o da, bu da, şu da... Bir suare elbisesini yerli kumaştan yaptırmağa mecbur olunca bize bir nevi kompleks gelirdi. İtalya'dan taşlı topuk getirtmezsek kendimizi topal zannederdik.

Neydi o şımarıklığımız? Neydi o hissizliğimiz? Neydi o sığılığımız?.. Kalmamıştı zâhir... Kafalarımızın içerisinde hiç mi beyin kalmamıştı— İnsan dünkü kendini beğenmiyor. Bugünkü kendini aceba yarın beğenecek mi, onu merak ediyorum.

İnsan bir çarka, çarkın yanında yaşıyınca ne kadar dirense farkında olmadan kapılıyor. Kadınlar belki



süs ve gösteriş bakımından. Erkekler çok daha girift yönlerden. Onun için «yahu bu adam bunu nasıl yapabildi, pekâlâ adamdı eskiden» derken, biraz biraz müsamahayla hüküm vermeli galiba. «Hangi çarkın rüzgârındaydı da paçasını kaptırdı» diye düşünmeli biraz biraz... Galiba «insaniyetsiz» hükümler vermemek için öyle yapmalı....

Acemiysen karşımıza çıkma...

Bir gün Kesar, senatoya gidiyormuş. Eteğine (sahiden eteğine) bir kadın yapışmış «beni dinle» diye. Anlattığı imparator için incir çekirdeği doldurmıyan şeylermiş, kadın için de hayatî...

— «Hatun, diye gürlemiş Kesar (Sezar demiyeceğim Fransızvarî, asıl lisanındaki telâffuzunu kullanacağım), vaktim yok»...

Kadın küçümser küçümser cevap vermiş:

— «Vaktin yoksa imparator olma»...

Sultanî bir cevap bu. Kesarın iflâhı kesilmiş ve kulak vermeğe mecbur olmuş kadına.

Her mesleğin kendine göre icapları vardır. İmparatorluğun da, hamallığın da, yazarlığın da, artistliğin de....

Gene azıcık Özden Toker'den bahsedeceğim. Akis mecmuasında bir seri başladı: Günün adamlarını eşleri anlatıyor... Seri İnönü'nden başlıyor, parti protokoliyle İsmail Rüştü Aksal'a geçiyor, günün modasınca Başol'la devam ediyor. Fikir, bir buluş değil amma iyi. Garpta çok yapılır bu ve ekseriyetle pek enteresan olmaz. Eş, eşi över çünkü kadınca. Övmek istemese bile över. Bütün tanınmış erkeklerin «evlerinde çok iyi, çok munis, çocuklarına karşı çok müşfik, dünya'ya karşı çok âdil» olduklarını bilmiyorsak öğreniriz böyle yazılardan. Benim tutulduğum o değil. Özden Toker de pekâlâ yazıyor işte... Yalnız ikidir birşey yapıyor, bilmem sizler tasvip ediyor musunuz?. Bir nevi yazar cilveleri... Birincisi İnönü röportajındaydı. Şöyle bitiyordu: «Annem duymasın ama politikadan bahsetmeye bayılıyoruz»... Birdenbire bir «takmalık» ha-



vası giriveriyor yazıya... Neyse bu gene hiç... Başol faslında hem de italik not halinde bir ek görüyoruz:

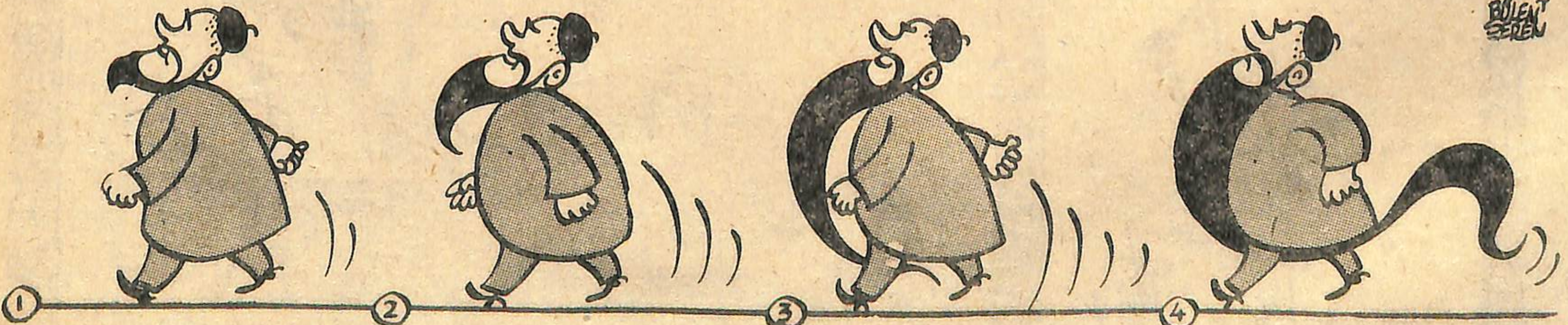
«Bu kadarını acemiliğime verin»..

Ben de derim ki:

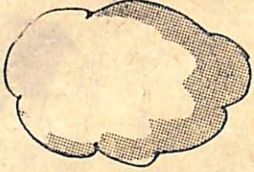
«Acemiysen pişinciye kadar okuyucuların karşısına çıkma»...

Çıkmıyacak durumda değil Özden Toker. Bu «takma şirinlikler» buz gibi tesir yapıyor, buz gibi...

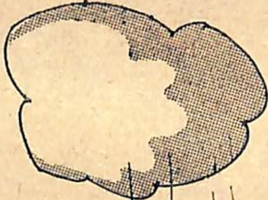
Umumiyetle pekâlâ okunuyor yazıları. Fransızların dediği gibi «Elle écrit gentiment».... Suya sabuna dokunmıyan yazılar yani.













Köy suya kavuştu!

ESKİ HIDRELLEZ

Işıktan oklarile güneş toprağı deler,
Baba leylek bacada (Hıdrellez) i müjdeler,
Eski şair yazardı bahara kasideler!..
Irmik helvalarına hazır olsun mideler,
Yapılıyor peynirli, tereyağlı pideler...

O sabah; yemeklerle, bir yere gidilecek:
Kayıkçı!.. Ya (Göksu) ya, yahut (Kâtane) ye çek!..
(Çırpıcı çayırı) da cennet misali gerçek:
Atlayalım faytona.. Her taraf çimen, çiçek..
Zurnalar, dümbelekler.. Oynuyor çengi, köçek!..

Sevinç, neş'e doluydu geçmişteki seneler,
Hıdrellez günlerinde neler olurdu, neler:
Mesire yerlerinde bel kırar çingeneler,
Saçılırdı kâküller, açılırdı sineler..
Sarhoşlarda feryatlar.. Yanıyor pervaneler!..

Akşam vakti; seyredin siz bu körkandilleri:
Kızlara lâf atarken dolaşıyor dilleri!...
Çengiler; başlarına bağlamış mendilleri,
Şıkır şıkır oynuyor, ellerinde zilleri,
Saçlarında titriyor kızıl karanfilleri!..

Falcılar da gelirdi, ayaklarında şalvar;
Gencini çağırırdık, yaşlıyı baştan savar...
Bu esmer çergi kızı, hemen kolları sıvar,
Lize bakla dökerdi: «— Sevgilinden haber var;
«Bugün, yarın mı desem?.. Hele az daha yalvar!..»

(Taşdelen) sefasına kim doyardı acaba:
Koruda bir ziyafet.. Buzlu rakı da caba...
Öküzlerin çektiği iki büyük araba
Hepsini almayacak ev halkının galiba:
Çünkü - tam kadro - gelmiş köşke hısım, akraba!..

Sabahleyin, bulmadan saat henüz dokuzu,
Kervan hareket etmiş, kalkmış yolların tozu:
Ogün, bir su başında, çevirecekler kuzu!..
«— Kızlar!.. Bir bir aldık mı bütün yolluğumuzu,
«Ağzımızın kaçmasın dağlarda tadı, tuzu?..»

Kolay bitirilmezdi bu (yolluk) lar saymakla:
Dolu koca sepetler çatal, bıçak, tabakla...
İp de var: Sallanacak küçükler salıncakla!..
Minderleri sırta vur.. Hasırları kucakla...
Testiler, semaverler... Hepsi gelmez ki akla!..

Menzile varılınca, koşar Hanımlar işe,
Göbekli marul yıkar, kebap dizerler şişe,
Sofraya taşırlardı ne dokunursa dişe!..
Ellerinde ud, keman; Beyler seçer bir köşe,
Hafiften demlenerek, başlarlardı cümbüşe!..

Kuzuyu paylaşırdı aile öte yanda,
Çocuklar sömürürdü helvaları bir anda,
Ona dayanamazdı tıka basa doyan da..
Üstüne, avuç avuç, kiraz yenir turfanda;
Bir uyku çekilirdi sonra serin ormanda...

Hıdrellez âlemleri geçmişte hoştu gerçek;
Ya kader, kısmet faslı.. Bu da neş'eliydi pek:
Aksam, bırakılırdı gül dibine bir çömlek,
İçinde nice fallar: Bin türlü ümit, dilek..
Genç kızlar, şafak vakti, şöyle niyet çekecek:

Kalbini sarmış hüzün,
Gece gibi gündüzün,
Bu ay, bu yıl mı desem;
Mutlak gülecek yüzün!..

Sevgilin sorar seni,
Dört gözle arar seni.
Kör olsun düşmanların:
Eritmiş nazar seni!..

Senin açık bahtın var,
Gönüllerde tahtın var,
O yar ile, el ele,
Yaşamaya ahtın var!..

Kısmet ayağa düştü,
Geldi, kucağa düştü:
Kime niyet ettinse,
Senin yatağa düştü!..

Hıdrellez.. Bütün bunlar saadete vesile:
Eğlenirdik, hayattan öc almak hevesile!..
Mayısın altısında, bir çocuk neş'esile
Kırlarda mest olurduk bülbüllerin sesile...
Şimdi avunuyoruz yalnız hikâyesiyle!..

Necdet Rüştü EFE



Hırsız polis!

Otobüste adamın 4900 lirasını vuruyor. Eğer adam çarpıldığını anlayıp feryadı basmasa, bay yankesici kemal-i ciddiyetle inip gidecek otobüsten. Fakat adam çakıyor dalgayı, otobüs durduruluyor, polisler gelip arama yapıyorlar. Yapıyorlar ya, yankesici ortada, para yok. Para? Para nerde? Para başkasının cebine indirilmiştir. O başkası nerde? O yok. Polis düşüyor onun ardına.

Bakın şimdi neden ne çıkıyor...

Adam temiz bir adamdır. İşini, borcunu, evini düşünerek otobüsten inmiştir. Neden sonra elini cebine atmıştır. Bir de bakmıştır ki 4900 lira var cebinde. Belki de hayatında bir arada görmediği bir para. Ne yapar bu vatandaş? İki ihtimal var: Ya götürüp parayı emniyete teslim edecek, durumu anlatacak, ya da sesini çıkarmayıp hayatına bir düzen vermeğe bakacak. Adam temiz olduğuna göre bu ikinci yola gitmesi için hayli ter dökecektir.

Ama böyle değil de, yankesicinin arkadaşıysa? Çünkü yankesiciler çokluk iki, üç kişilik gruplar halinde çalışırlar. Biri vurur, öteki alır, üçüncü kişi kaçırır. Böylece paranın çabucak el değiştirmesi sağlanmış olur. Hadi bakalım, polis arasın da bulsun!..

Bir avuç zekâmızı öyle itliklere harcarız ki, Einstein gelse çıkamaz içinden.

Aman Allahım!

D.P. kurulduğu zaman ne demiştik?

D.P. seçim kampanyasına katıldığı zaman ne demiştik?

D.P. seçimi kazanınca ne yaptık?

Şimdi de bir A.P., bir Y.T.P. var. Bunlar kurulurken ne dedik?

Seçim kampanyasına başladılar. Neler diyoruz?

Ve seçim yakın...

Acaba ne diyeceğiz? Daha doğrusu, acaba ne yapacağız?

D.P. hangi programla çaldıydı bu halkın kalbini?

A.P. olsun, Y.T.P. olsun, hangi programla çıktılar halkın karşısına?

Onbeş yıl öncesini düşünelim, on beş yıl sonrasını düşünelim.

Korkarım... Korkarım.. Tarih te.. teker.. teker tekerrür... Aman Allahım!

Hüseyin KORKMAZGİL

ESKİ HIDRELLEZ

Işıktan oklarile güneş toprağı deler,
Baba leylek bacada (Hıdrellez) i müjdeler,
Eski şair yazardı bahara kasideler!..
Irmik helvalarına hazır olsun mideler,
Yapılıyor peynirli, tereyağlı pideler...

O sabah; yemeklerle, bir yere gidilecek:
Kayıkçı!.. Ya (Göksu) ya, yahut (Kâtane) ye çek!..
(Çırpıcı çayırı) da cennet misali gerçek:
Atlayalım faytona.. Her taraf çimen, çiçek..
Zurnalar, dümbelekler.. Oynuyor çengi, köçek!..

Sevinç, neş'e doluydu geçmişteki seneler,
Hıdrellez günlerinde neler olurdu, neler:
Mesire yerlerinde bel kırar çingeneler,
Saçılırdı kâküller, açılırdı sineler..
Sarhoşlarda feryatlar.. Yanıyor pervaneler!..

Akşam vakti; seyredin siz bu körkandilleri:
Kızlara lâf atarken dolaşıyor dilleri!...
Çengiler; başlarına bağlamış mendilleri,
Şıkır şıkır oynuyor, ellerinde zilleri,
Saçlarında titriyor kızıl karanfilleri!..

Falcılar da gelirdi, ayaklarında şalvar;
Gencini çağırırdık, yaşlıyı baştan savar...
Bu esmer çergi kızı, hemen kolları sıvar,
Lize bakla dökerdi: «— Sevgilinden haber var;
«Bugün, yarın mı desem?.. Hele az daha yalvar!..»

(Taşdelen) sefasına kim doyardı acaba:
Koruda bir ziyafet.. Buzlu rakı da caba...
Öküzlerin çektiği iki büyük araba
Hepsini almayacak ev halkının galiba:
Çünkü - tam kadro - gelmiş köşke hısım, akraba!..

Sabahleyin, bulmadan saat henüz dokuzu,
Kervan hareket etmiş, kalkmış yolların tozu:
Ogün, bir su başında, çevirecekler kuzu!..
«— Kızlar!.. Bir bir aldık mı bütün yolluğumuzu,
«Ağzımızın kaçmasın dağlarda tadı, tuzu?..»

Kolay bitirilmezdi bu (yolluk) lar saymakla:
Dolu koca sepetler çatal, bıçak, tabakla...
İp de var: Sallanacak küçükler salıncakla!..
Minderleri sırta vur.. Hasırları kucakla...
Testiler, semaverler... Hepsi gelmez ki akla!..

Menzile varılınca, koşar Hanımlar işe,
Göbekli marul yıkar, kebap dizerler şişe,
Sofraya taşırlardı ne dokunursa dişe!..
Ellerinde ud, keman; Beyler seçer bir köşe,
Hafiften demlenerek, başlarlardı cümbüşe!..

Kuzuyu paylaşırdı aile öte yanda,
Çocuklar sömürürdü helvaları bir anda,
Ona dayanamazdı tıka basa doyan da..
Üstüne, avuç avuç, kiraz yenir turfanda;
Bir uyku çekilirdi sonra serin ormanda...

Hıdrellez âlemleri geçmişte hoştu gerçek;
Ya kader, kısmet faslı.. Bu da neş'eliydi pek:
Akşam, bırakılırdı gül dibine bir çömlek,
İçinde nice fallar: Bin türlü ümit, dilek..
Genç kızlar, şafak vakti, şöyle niyet çekecek:

Kalbini sarmış hüzün,
Gece gibi gündüzün,
Bu ay, bu yıl mı desem;
Mutlak gülecek yüzün!..

Sevgilin sorar seni,
Dört gözle arar seni.
Kör olsun düşmanların:
Eritmiş nazar seni!..

Senin açık bahtın var,
Gönüllerde tahtın var,
O yar ile, el ele,
Yaşamaya ahtın var!..

Kısmet ayağa düştü,
Geldi, kucağa düştü:
Kime niyet ettinse,
Senin yatağa düştü!..

Hıdrellez.. Bütün bunlar saadete vesile:
Eğlenirdik, hayattan öc almak hevesile!..
Mayısın altısında, bir çocuk neş'esile
Kırlarda mest olurduk bülbüllerin sesile...
Şimdi avunuyoruz yalnız hikâyesiyle!..

Necdet Rüştü EFE

Bahar Sarhoşluğu

Bahardı. Ya Nisan'ın sonu idi, ya Mayıs'ın başı. Bir kır bahçesindeydim. Dünya banyodan yeni çıkmış buğulu bir genç kız kadar ılıktı, taze idi. Önümde bir bardak limonata vardı. Bir şişe rakı olsa sarhoş olmazdım o kadar. Şu yeşil gözlü yapraklar, alev dudaklı gelincikler yeterdi bir insanı sarhoş etmeğe.... Ansızın küçücük, pırıl pırıl bir kahkaha ile uyandım. İlerde, iki masa öteden geliyordu bu musiki....

Onunla o gün tanıştık. Yok, tanıştık değil, o gün de değil, o an içinde seviştik. Mevsim bahardı dedim ve ben yirmi üç yaşındaydım, o onsekiz. Bütün şartlar tamam değil mi sevişmek için!

Rumelihisarının üstünde bir Bektaşi tekkesi vardı o zaman. Çoğu günler gülerek, koşarak ağaçlar arkasına saklanarak oraya çıkardık akşamları. Benim ilk öptüğüm kadın oydu, onu ilk öpen erkek bendim... Siz, belki de yılların çok ötesinde kalan ilk öpücüğünüzü hayal edebiliyor musunuz?.. Bu anlatılmaz bir ölüm lezzetidir. Vücudunuzun bütün bitiş noktalarından hayat ırmak ırmak içinize akar, bir başka Dünya'nın bir başka mahlûku olursunuz. İşte biz de belki her akşam böyle ölümlerin en bahtiyarı ile ölüp diriliyorduk.

Artık, yazın sonları gelmişti. Bir sabah onunla Büyükada'ya gittik. Alabildiğine ıssız çamlık bizimdi. Ağaçlar arasından denizin ışık mavisini seyrediyor, bir kır gazinosunun hazırladığı küçük yemekleri uzun öpüşlerle tatlandırarak yiyorduk. Saatler nasıl geçti, farkında bile değiliz. Bahtiyarlığımızdan uyandığımız zaman henüz kararmamış gökte bir tek yıldız parlıyordu.



Yolda bulduğumuz bir araba bizi iskeleye indirdiği zaman, son vapur Heybeli'den uzaklaşıyordu...

Şaşkındık. Tecrübeli gözlerin görebileceği kadar şaşkın... Hasır şapkalı ihtiyar bir Rumun yumuşak sesi bizi kendimize getirdi:

— Kaçırdınız....

Hakkı vardı, her iki mânası ile de kaçırmıştık. Sonra daha sıcak, daha insan bir sesle:

— Size güzel bir oda bulacağım, dedi... Hem de ucuz!

Bu ucuz sözü de, onun ne anlayışlı bir ihtiyar olduğunu gösteriyordu doğrusu.

Sahiden güzel bir odaydı bu: çamlar içinde küçük bir evin tek yataklı, tek sedirli bir odasıydı.

Birbirimize ürkek, yabancı gözlerle bakıyorduk. Kırlarda, bahçelerde başbaşa, ağız ağıza çok kalmıştık ama, bir odada hele bir yatak odasında bu ilk kalışımızdı.

Bana gözleri istek, sesi korku dolu yalvardı:

— Oldu... Oldu bir kere, bundan faydalanmak istemiyeceksin, değil mi?

Kendine değil, bana güveniyordu..

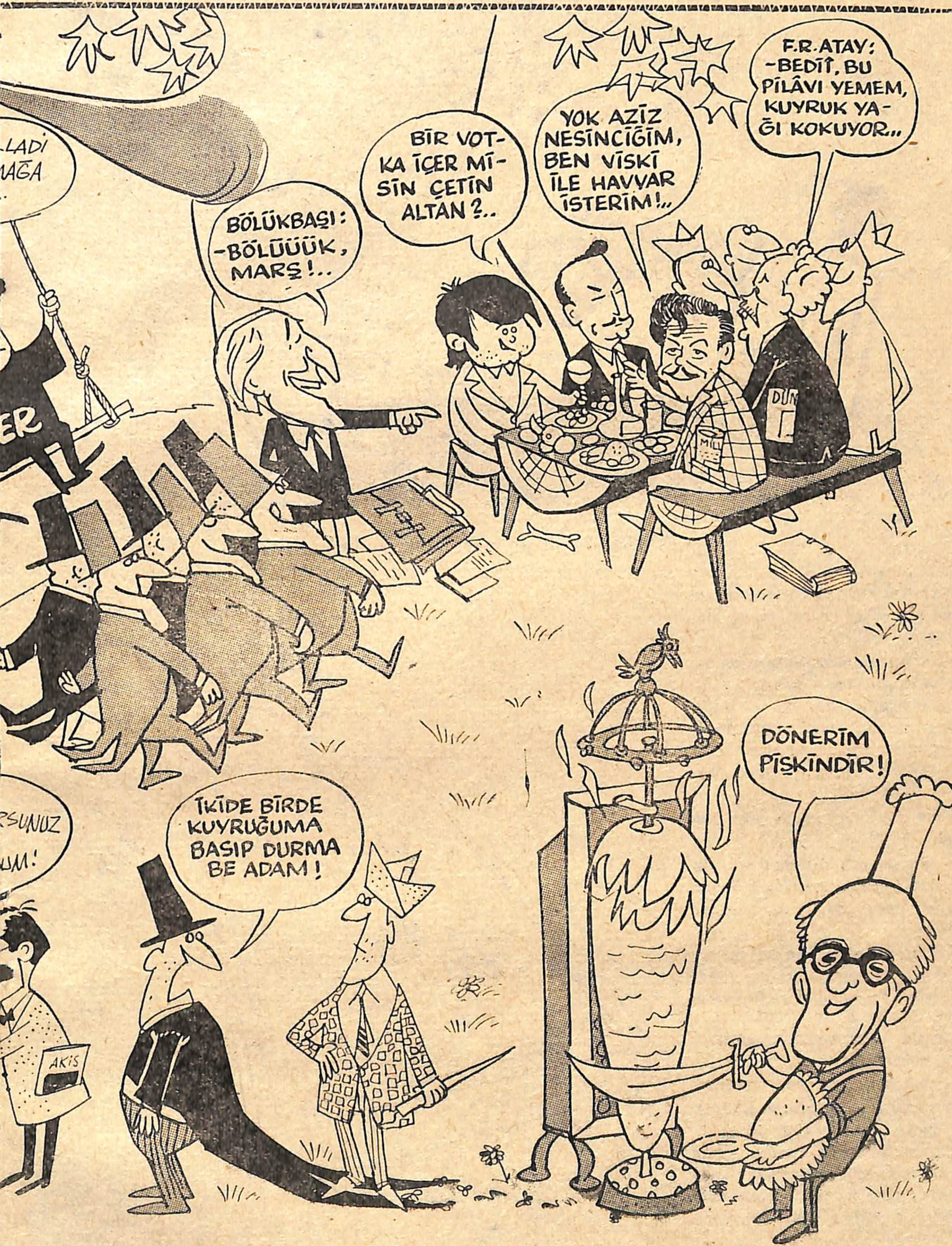
İçimde eski çağların bütün Şövalyeleri kılıçlarını çekerek söz verdi:

— Etmiyeceğim!

O gece, ömrümün o en uzun gecesinde, ben sedirde, o karyolada gözümüzü kırpmadan sabahı bekledik...

E, sonra mı ne oldu?.. Sonra, bir daha benimle konuşmadı. Ama, ben de bir daha hiç bir güzele karşı ne böyle söz verdim, ne de söz vermiş bile olsam sözümde durdum.

Eski ÂŞIK





Haftanın Şakaları

BAHAR GEZİNTİSİ!

Delikanlı ve sevgilisi ilkbaharın güzel günlerinden faydalanmak arzusu ile yürüyüşe çıkmışlardı. Şehirden hayli uzaklaştılar ve açıklık bir yerde yollarını şaşırdılar. Bu arada tarlasını süren bir çiftçiye rastladılar. Delikanlı sordu:

— Bu yoldan şehire varmamız ne kadar sürer?

— Başlayın yürümeğe!

Biraz daha ısrardan sonra çiftçiden başka cevap alamıyan sevgililer omuz silkip yürümeğe başladılar. Az sonra çiftçinin sesi duyuldu:

— Tam 45 dakikalık yolunuz var!

— Peki ama; dedi çocuk, bunu biraz önce sorduğumuzda niçin söylemedin?

Şu cevabı aldı:

— Ne kadar hızla yürüdüğünüzü görmem lâzımdı!..

BAHANE!

Dul Kadınları Koruma Derneğinin verdiği balo, parlak bir şekilde devam ediyordu. Akşamdanberi kendine eş bulamıyan delikanlılardan biri nihayet kendine güvenen adımlarla genç ve güzel bir dul kadına yaklaştı:

— Hava ne kadar sıcak değil mi efendim?.. İnsan âdeta bunalıyor...

Genç kadın garip bir tebessümle güldü:

— Memnun olmanız lâzım...

— Affedersiniz ama niye memnun olacakmışım?

— Öyle ya, hava sıcak olmasaydı, benimle konuşmak için neyi bahane edecektiniz?..

FİKİR AYRILIĞI!

Bayan Ş... zengin nişanlısına:

— Senden niçin mi ayrılmak istiyorum? Hakkındaki fikrimi değiştirdim de ondan!

— Şu halde sana hediye etmiş olduğum pırlanta yüzükle, bilezikleri de iade edeceksin, değil mi sevgilim?..

— İmkânı yok... Onlar hakkındaki fikrimi kat'iyyen değiştirmedim!



UZUN UZUN KAMIŞLAR!..

İzmir'de Şark Sanayi Mensucat Fabrikası işçileriyle işveren arasında ücret yüzünden anlaşmazlık çıkmış. İşçiler demişler ki ücretlerimiz artsın, işveren de artmasın demiş. Bunun üzerine 750 işçi 12 metre boyunda bir dilekçe düzenleyip ilgili makamlara sunmuşlar.

Biz, dilekçemiz bir sayfayı geçti mi:

— Aman kısa olsun, okumazlar, deriz.

Yunus Emre'yi adamın biri övüyormuş. Yunus Emre bir-iki saat dinlemiş. Sonunda:

— Canım, demiş, bu kadarına ne lüzum vardı? Ete kemiğe büründüm, Yunus diye göründüm, dersin olur biter.

Onun gibi, 12 metrelik dilekçeye ne lüzum vardı? Bir tabaka kâğıt alıp, üzerine:

«Derdimi ummana döktüm âsümana
inledim»

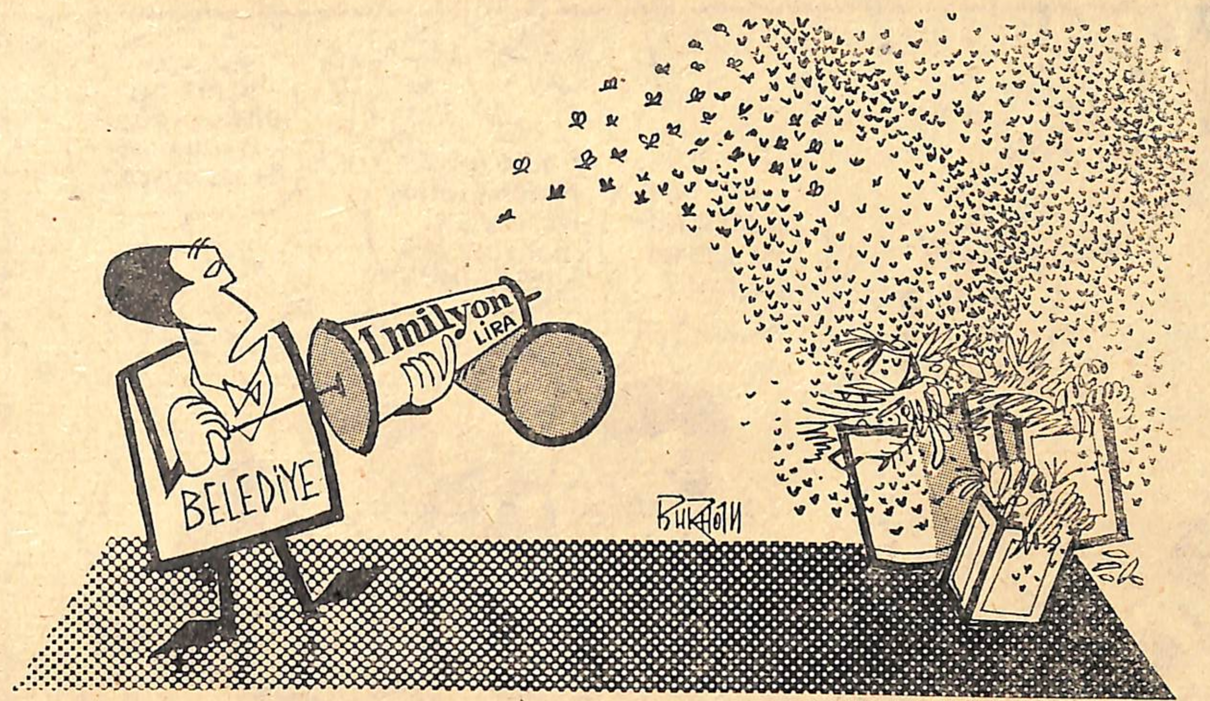
«Yâre de ağyâre de hâl-i derûnum
söyledim»

diye yazmak yeter de artardı bile... Çünkü, şimdiye dek böylesi şikâyetlerin sonu hep şöyle bitti:

«Âşina yok derdime, ben söyledim,
ben dinledim»

Belediye (İl teşkilâtı ile anlaşamadığı için) sinekle tek başına savaşacak!.. (Gazeteler)





— Erkekseniz, siz de teker teker gelin!...

KIRKINDAN sonra saz çalınır mı?

İşi bilir. Bazan altmışından sonra bile çalınır, daha doğrusu çalınmak istenilir.

Hali vakti yerinde, işi tıkırında zenginlerden Bay Raci yetmişe merdiven dayamış bir ihtiyardı. Rahmetli karısının vefatından sonra sekiz senedenberi bekâr bekârcık oturup dururken bir gün evlenme şeytanı adamcağızın damarına girdi, kendi kendine:

— Ülen! dedi, daha ne zamana kadar bekâr oturacaksın!

Şeytanın bu tavsiyesi Bay Raciye çok uygun göründü. Kendi kendine:

— Şeytanın hakkı var! dedi. Evlenir miyim evlenirim!

Bay Raci'nin iyilik sever bir arkadaşı onu çöp çatanlıkta ihtisası olan bir çok kibar evlenmelere vasıta olan bir bayanla tanıştırmıştı. Kılavuz, Bay Raci'nin niyetini öğrenince, tatlı ve samimi bir ifade ile:

— Ah Bayım! hele sen evlenecek ol! Ben sana neler bulurum neler!. Elini sallasan ellisi, başını sallasan tellisi.

Bay Raci, bu cevaptan memnun oldu:

— Hadi seni göreyim, dedi. Şu tellilerden münasip, esaslı bir şey bul bakalım...

Bunun üzerine kılavuz bayan, derhal faaliyete geçti.

Bay Raci'nin ilk kısmeti, şişman, çifte çeneli, boyalı saçlı, elli elli beş yaşlarında zengin bir dul idi. İki geçkin namzet birbiriyle tanıştılar. Zengin dul gittikten sonra kılavuz kadın merakla sordu:

— Nasıl biçilmiş kaftan değil mi?

Bay Raci bir müddet başını kaşıdıktan sonra cevap verdi:

— Ben bu kaftanı giyemiyeceğim galiba!

Kılavuz bayan:

— Aman demeyin, dedi. Çok kibardır. Tam eski zaman hanımefendisi...

— Vakıa eski zaman bayanı olduğu muhakkak. Fakat benim aradığım bu değil!

— A bayım, şuna açıkça ben taze kadın istiyorum desene!

Üç gün sonra Bay Raci'ye erkek gibi kısa saçlı, kısa etekli, hattâ biraz da kısa akıllı yirmi sekiz, otuz yaşlarında uçan bir kadın takdim ettiler.

Fakat Raci'nin onu da gözü tutmadı:

— Bu da pek delişmen şey, dedi. Vakıa, güzel taze, fakat benim harcım değil! Bunun ikisi ortası yok mu?

Kılavuz bu sefer son bir gayretle orta yaşlı birisini buldu. Fakat bu sefer de kadın, Raci'yi beğenmedi.

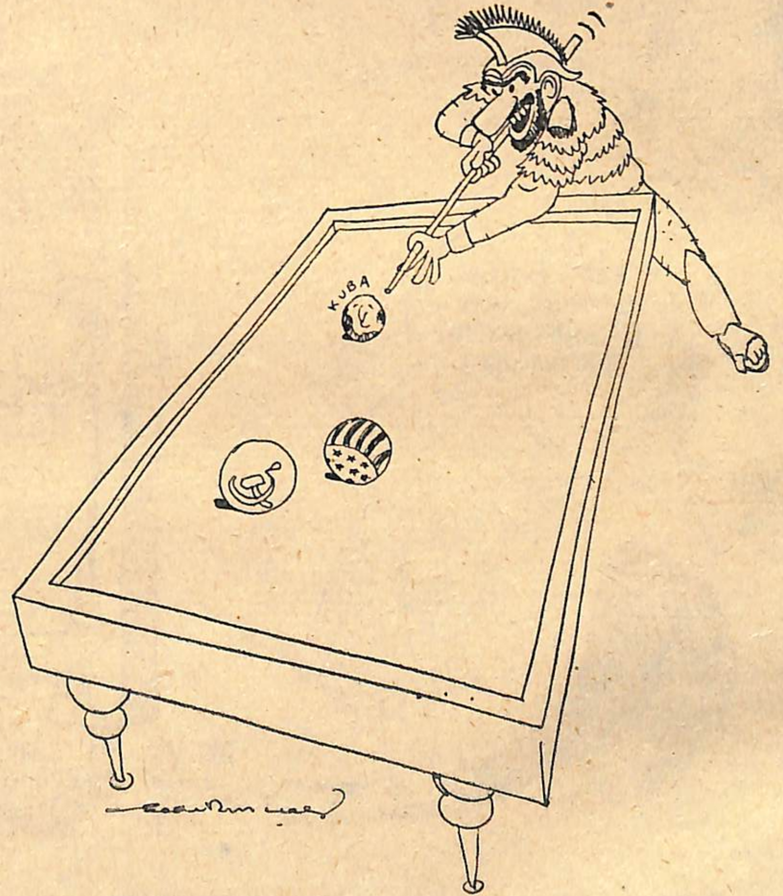
Kılavuz artık ümidi kesmişti: İçini çekerek:

— Şimdi ne yapalım beyciğim?

O zamana kadar çöpçatan bayana önem vermiyen B. Raci, bu kırk yaşında, balık etinde camii yıkılmamış, mihrabı yerinde kadına alıcı gözü ile baktı, baktı elini çıplak omuzuna koydu ve eğilip kolağına fısıldadı:

— Evlenelim, Nazlıcığım, evlenelim!

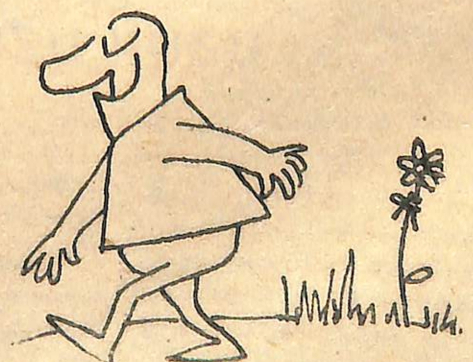
ŞEYTAN



YAZISIZ!..







YAZISIZ!..

STADYUMDAN SESLER

Böyle olur!

Evvelki hafta İstanbul'da iki İzmir takımının, Altay'la Karşıyaka'nın maçlarını seyrettik. İzmir takımları İstanbul'da yaptıkları dört maçı da kaybettiler.

Altay ilk maçını Feriköy'le yapmıştı. Feriköy'ü herkes ufak tefek bir takım zannederdi ama, o gün Altay'ı epi hırpaladı. Neticede de 4 - 1 yendi. Altay'ın bu kadar farklı yenilmesi, biraz da kaleci Varol'un yüzündendi. Varol bir türlü yerinde duramıyor, muhakkak ceza çizgisinin dışına çıkıyor, topa yakın olmak için santra noktasına yaklaşıyordu. Böyle olunca da goller birbirini kovaladı. Altay kalesine dördüncü gol girmişti ki, açık tribünden bir ses duyuldu:

— Kaleci santrfor oynarsa, bu iş elbet böyle olur kardeşim...

Anam babam!

Ayni gün, Karşıyaka'nın da Galatasaray'la bir maçı vardı. Karşıyaka'lılar gol yememek için, Galatasaray'ın yıldız futbolcüsü Metin'i gayet sıkı marke ediyorlardı. Öyle ki, Metin kafa vurmak için topa çıktığı vakit, yanında üç Karşıyaka'lı da onunla beraber havaya fırlıyor, kimi omuzundan bastırıyor, kimi kolundan tutuyor, kimi de sırtına biniyordu. Hakem de bu hareketlere boş veriyordu.

Tribünlerde «Haniya Golden, Okaliptüs» diye bağırarak şeker satan «Drops'çu Halit» dayanamadı:

— Anam babam, dedi. Bu böyle olmaz ki... Bizim Metin futbol oynuyor, ötekiler topu bırakmışlar, birdirbir oynuyorlar...

Arslan!..

Karşıyaka - Galatasaray maçında Galatasaray gene çok bozuktu. As futbolcu oldukları söylenen Bahri, Ayhan, Samim âdeta dökülüyorlardı. En müsait fırsatları bile kullanamıyan bu oyunculara, halk boyuna yuh çekiyordu. (Tabiî Merkez Komutanlığı müteyakkız olduğu için, yuh'un devamını kimse mırıldanamıyordu.)

Bahri gene böyle bir gol pozisyonuna girdi. Fakat fırsatı çabucak kaçırdı. Galatasaray'ın hastalarından Karakaş Sacit, öfkeden deliye dönmüştü. Ellerini havaya kaldırarak:

— Ulan Bahri!... diye bağırdı. Madem bir iş göremiyorsun. Hiç olmazsa ceza çizgisinin içinde kendi kendine bir takla at da, hakem bir penaltı versin be!...

Nurtopu!

Galatasaray - Karşıyaka maçının birinci devresi oynanıyordu. Karşıyaka kalesi önünde birikcn Galatasaray'lılar bazen kritik vaziyetler yaratıyorlardı. Tam bu sırada, stada, Alman kız jimnastikçileri dahil oldu. Hepsi de mavi tayyör giymişti. Tek sıra halinde kapalı tribünün yanındaki kapıdan sahaya girerek ağır ağır şeref tribünü tarafına yürümiye başladılar. Halk Alman kızlarını alkışlıyor, hepsine ayrı tezahürat yapıyordu. O sırada, L tribününde oturan koyu Galatasaraylılardan Perşenbeci Tevfik yanındakini dürttü:

— Hişşşt, şuraya bak, şuraya... Gol oluyor vallahi...

Gerçekten Galatasaray'lılar gol pozisyonuna girmişlerdi.

Ama Tevfik'in arkadaşının dürtüştürmesine kulak asmadı:

— Oğlum, dedi. Bu sahada biz çok gol gördük. Ama böylelerini ancak beş senede bir görürüz. Oradaki futbol topuna bakacağıma, şu aşağıdaki nurtopuna bakarım...

Stad komiği!

Galatasaray forvetinin en bozuk oyuncusu Ayhan'dı. Kendisinden uzun uzun bahsedilen Ayhan, Galatasaray takımında oynamıya başladığındanberi, dişe dokunur bir iş görmemişti. Hattâ Ayhan'ın en güzel fırsatları bile kullanamaması yüzünden, bazı seyirciler:

— Yooo artık bu kadarı da olmaz... Ayhan muhakkak mahsus yapıyor, gol atmak istemiyor, diyorlardı. Ama seyircilerden biri, bunun sebebini hemen açıkladı:

— Yok yok, dedi. Sizin bildiğiniz gibi değil... Burada herkes oyuna çıkıyor, Ayhan da komiğe çıkıyor.

Size ne oluyor?

Galatasaray, Karşıyaka'ya karşı bir penaltı kazanmıştı. Metin attı, gol oldu. İkinci devrede Galatasaray lehine hakem bir penaltı daha verince Karşıyaka'lı futbolcüler hep birden hakeme doğru yürüyerek itiraz ettiler. O zaman Karşıyaka'nın kalecisi Erdinç koşa koşa geldi. Arkadaşlarına, müdahale etmemelerini, hakeme kafa tutmamalarını söyledi. Fakat Karşıyaka'lı oyuncular penaltıyı bir türlü kabul etmek istemiyorlar, boyuna dikleniyorlardı. Hakem de kararından vazgeçmiyor, penaltı noktasını gösteriyordu. Şeref tribününün önünde, maçı avaz avaz haykırarak seyreden Ara bağırdı:

— Yahu çekilin be!... Atsınlar şu penaltıyı da... Golü yiyecek kaleci. O da razı olduktan sonra, size ne oluyor?..

Lumumbaaa!

Pazar günü Altay'la Galatasaray karşılaşıyorlardı. Altay'ın en başarılı oyuncusu sağbek Kâmil'di. Arap olduğu için seyirciler kendisine Lumumba diye bağırıyorlardı. Hele Galatasaray'ın yenilmesini, böylelikle Fener'in şampiyonluğu garantilemesini can ve gönülden istiyen Fener taraftarları, Lumumba Metin'i kestikçe, avaz avaz haykırıyorlardı:

— Arslan Lumumbaaaa!...

— Dayan Lumumbaaa!...

Maçın ikinci devresinin 25 inci dakikası da tamamlanmıştı. Durum hâlâ 0 - 0 berabere idi. İşte o dakikalarda, Metin 20 metre mesafeden çektiği bir frikik atışı ile Galatasaray'ın ilk golünü kaydetti. Ondan sonrası da sökün etti. İkişer üçer dakika ara ile, ikinci, üçüncü ve dördüncü goller de yapıldı. Lumumba da çözülmüştü. Fenerli seyircilerden biri yüzünü ekşiterek, yanındakine:

— Bizim Lumumba, tulumba oldu, dedi...

Beş, beş, beş!

Dört golden sonra Galatasaray taraftarları coşmuşlar, bir ağızdan bağırıyorlardı:

— Beş beş, beş, beş...

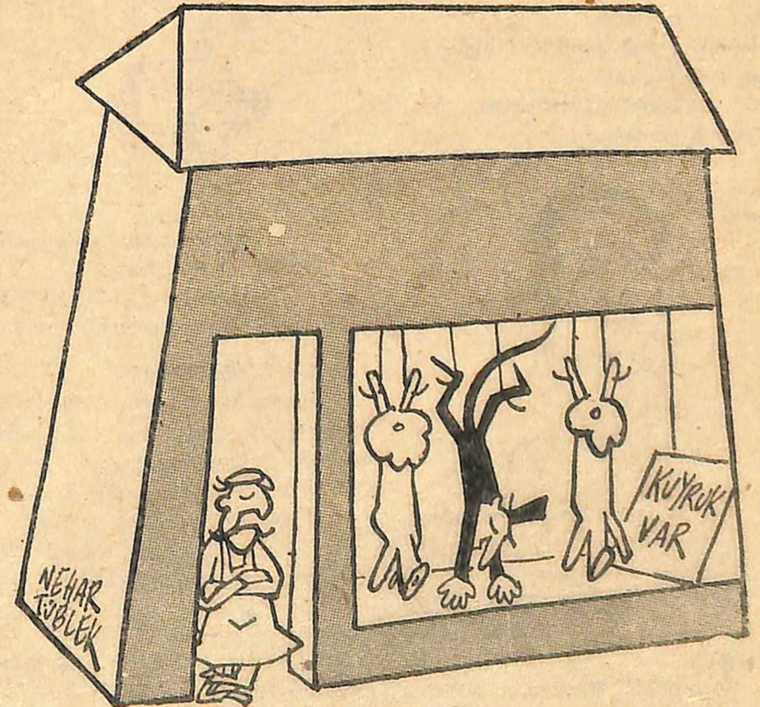
Halinden Altay taraftarı olduğu anlaşılan yaşlıca bir zat öfkelendi:

— Altay'ı Fener sandılar galiba!... Beş beş diye bağırıyorlar hıyarlar!..

ADNAN VELİ

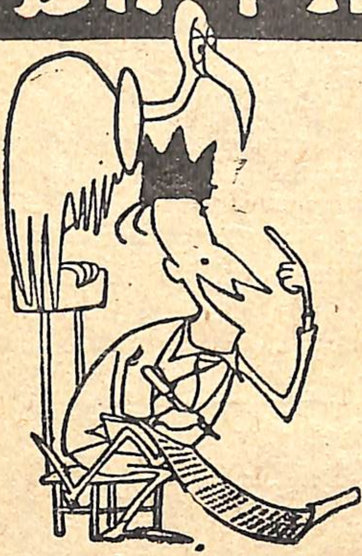


— Bayılırım ben bu çiçeğe, nerde buldunuz?..



YAZISIZ!..

Bir Fıkra Anlatır mısınız?



— *Olay, Konya merkez ilk okullarından birinde geçmiştir. Hem yerli, hem turfanda fıkra yani...*

Celâlettin KİŞMİR
(Umumi Kitaplık Müdürü)



Mukaddes gece!

Din dersinde, öğretmen 9-10 yaşlarında bir kız öğrenciye sorar:

— Müslümanlar için pek mukaddes bir gece vardır. Bu gecede mevlidler okunur, çörekler, simitler yenir; büyükler sabaha kadar dua okurlar. Bu gecenin adı nedir kızım?

Öğrenci bir müddet düşünür, sonra heyecanla:

— Buldum öğretmenim, der, «Gerdek gecesi..»



— *Hoca ile bir müşterek tarafımız var... Onu anlatmaya çalışıyorum!*

Ahmet TOZOĞLU
(Eczacı)

Ocak

Hoca, ocak yakacak olmuş... Üfler üfler yanmazmış... Hemen yukarıya çıkıp karısının hotozunu giymiş. Bu kıyafetle ocağa «püf» deyince harlamış... Hoca bunu görünce şöyle demiş:

— Meğer ocak ta benim gibi karıdan yılarmış...



— *Laf aramızda, hani reklâm olsun diye söylemiyorum. Konya'nın pastırmaları da Kayseri'ninkinden geri kalmaz.*

Adnan EVREN
(Tüccar)

Sinir!

Mehmet Ağaya sorarlar:

— Hangi etlerden pastırma yapılır?

— Kadın etinden gayrı, bütün etlerden, diye cevap verir..

Hayret ederler:

— Neden kadın etinden değil?

Gülerek cevap verir:

— Her tarafı sinirdir de, ondan.



— *Tercüman'ın türkçesini bilmiyorum yalnız...*

Hüseyin GAZANFER
(2. ordu tercümanı)

Ne soruyor!

Merhum Neyzen, bir akşam içkiyi fazla kaçırır.. Gece yarısı mahalleye dönüşünde arar arar, bir türlü evini bulamaz. Karşısına çıkan bekçiye Neyzen sorar:

— Bizim Neyzen buralarda oturuyormuş, evini gösterir misin bekçi baba!

Şaşıran bekçi;

— Neyzen sizsiniz, deyince Neyzen kızar:

— Sana Neyzenin kim olduğunu sormuyorum, be adam der; evini soruyorum.



— *Efendim ben bu fıkrayı Pariste bir arkadaştan dinlemiştim. Fakat Fransız fıkrası mıdır? İngiliz fıkrası mı? bilmem.*

Mehdi HALICI
(Dr. Avukat)

Şemsiye

Üç adam şemsiye almak için bir dükkâna girdiler. Pazarlık yapmadan üç şemsiye aldılar. Çıkarken biri diğerine, neden şemsiye aldığını sordu:

— Yağmur için!

— Ya sen?

— Güneş için!

Üçüncünün yüzüne baktılar, o da:

— Ne yağmur, ne güneş için, karım için, karım için, dedi ve içini çekti..



— *Eee... bizimkini talebeler okuyunca «hocam, öyle ne anlatmışsınız! bir fıkra hatırlayamadınız mı?» derler herhalde.*

Ömer MESÇİ
(Lise öğretmeni)

Zayıf...

Bir öğrenciye birinci kanaat döneminden sonra sordum:

— Kaç zayıfın var.

— İki zayıfım var, öğretmenim, dedi.

— Hangi derslerden?

Öğrenci durdu durdu ve safiyetle cevap verdi:

— Biri fizik amma, diğer dersi hatırlıyamadım..

*

— *Adımız Sofu ama bakmayın. Arada bir hacılara, hocalara taş atmadan duramayız!*

Sofu TUĞRUL
(Gazeteci)

Kumar!

Bir camide vaız, konuşmasını spor-toto'ya getirerek:



— Efendiler, diyor. Bu menhus şeyi oynayan da, oynatan da, a-'ıp satan da günahkârdır. Bu düpedüz kumardır; siz siz olun zinhar bu oyuna yanaşmayın!

Vaaz dinleyenlerden bir sportoto bayii, yavaşça pabuçlarını alıyor ve kapıdan hocaya:

— Anlaşıldı hocafendi, diyor. Sen şimdiye kadar dokuzdan fazla tutturamamışsın!..



— *Lisan bilmeyen hariciyeci olmaz demezsiniz tabii. Bizde olur. Bu olunca geri kalan kısım da olur.*

Doğan REYHANLI
(Avukat)

Piano!..

Roma'ya yeni tâyin olan ve İtalyanca bilmeyen genç bir hariciyecimiz binbir renkli hayâl içinde Roma'ya varır.

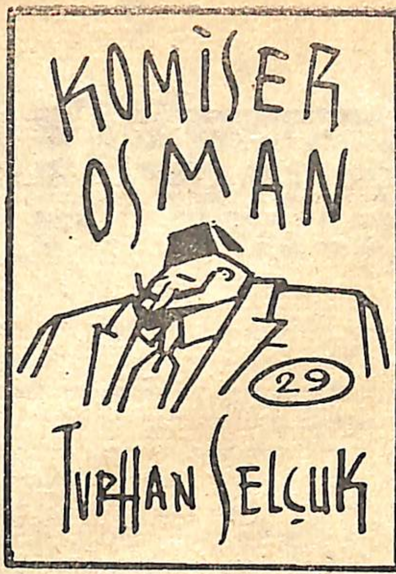
Sefarette karşılaştığı samimi arkadaşlarından birine kadın konusundaki arzusunu ve hayallerini açar. Arkadaşı:

— Aman, dikkat et, buranın kadınları çok güzel ve ateşlidir ama, sonra sana pahalıya oturur, cebindeki son meteliği dahi alırlar!.. Nasihatında bulunur.

Aradan bir kaç gün geçer. Genç hariciyeci arkadaşını ziyarete gelir. Geçirdiği zevkli gecenin mahmurluğu ve kendince atmış olduğu kazığın verdiği neşe ile başından geçen macerayı anlatır:

— Sorma azizim!.. der. Dün harikulâde bir gece geçirdim. Yalnız yatağa girdiğimiz andan itibaren kadın «Piano, piano» diye tutturdu, ama ben yutar mıyım neticede bir radyoya sulh ettim!

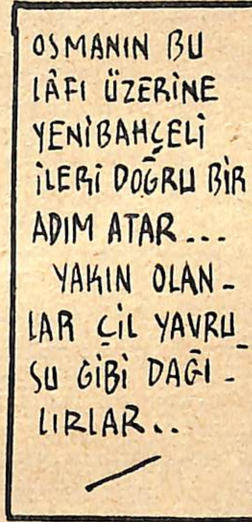
(Piano, piano İtalyanca yavaş yavaş demektir).


KOMİSER
OSMAN
29
TURHAN SELÇUK


HAH HAH HAH
HIH HIH HIH..
TEVKİF ETTİM SENİ RAUF.
VER BIÇAĞINI!.


HAYALPEREST BİR ADAMA BENZİYORSUN. KANINI İÇMEDEN BIRAKMAM SENİ... YOKSA KAVGADANMI KORKUYORSUN?


TESLİM OLMAZSAN DÖVÜŞÜRÜZ ELBETTE... YAZIK OLACAK SANA YİĞİT ADAMA BENZİYORSUN.


OSMANIN BU LÂFI ÜZERİNE YENİBAHÇELİ İLERİ DOĞRU BİR ADIM ATAR... YAKIN OLANLAR ÇİL YAVRUSU GİBİ DAĞILIRLAR..


SIVIŞALIM!. KAN KOKUYOR..
ALLAHIM... KENARA ÇEKİLİN!.


IIIH.. VURULDUM GALİBA!..
İLK HAMLEYİ BEN YAPMALIYIM.


DARBEYİ UMDUĞU YERE OTURTAMAYAN KOMİSER SENDELER, VÜCUDUNU GERİ ALAMAZ..
BU TOKADI HAKETTİN KOMİSER.
ŞANSIM DÖNDÜ GALİBA!


HIH HI.. BİR TOKATTA DEVRİLDİN. KALKABİLİRSEN BİR DARBEDE DE RAHMETLİK OLACAKSIN.

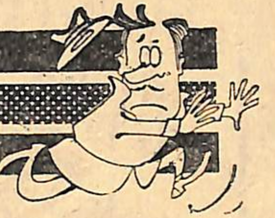

ELİ ÇOK AĞIRMIŞ ADAMIN.. KALKAMIYACAĞIM GALİBA..
OSMANIN ELİ GEVŞER, BIÇAĞI YERE DÜŞER
DEVAMI VAR



Yazan: Giovanni Guareschi

PATATES Şövalyeleri

Çeviren: Vedat Üretürk



— 10 —

— Hem de tomarla, çünkü, fırsatı düşünce, müşterinin ayaklarını tutuyor ve adamı alaşağı ediyormuş; tabii ayakkabılar da ellerinde kalıyor, bunun üzerine atına atlayıp, ayakkabılarla birlikte sırra kadem basıyormuş. Uğurlar ola!

— Harikulâde! dedim.

Sonra fırçayı elimden bıraktım ve hemen ayağa kalkıp küçük adamın asıldım ayaklarına. Her zamanki gibi pabuçlar elimde kaldı ama gördüğüm bana fırçalarımı ve müşterimi öylece bıraktırdı; buz gibi yürekle atladım bizim Düldül'e müşterinin keçi ayakları vardı.

★

Korkuyu bir kez daha tattım; ama macera Mendoza haydudu ile hiç de ilgili değildir. Sili hatıralarını bir yana bırakmalı da hemen bu maceraya geçmek için Arjantin'e dönmeliyim.

O sıralar ben, çiftlik deresinde birbiri peşinden yüzen, ve alınyazısının okyanusların delişmen sularında cıvıl cıvıl oynatmağa sürüklemek için ağına düşürmüş olduğu, minik yirmi üç balıktan biri, işte bir zavallı çocuktum. Amcam beni Valparaiso'da bırakmıştı ve ben de, bundan sonra Arjantin'e dönmüş ve Buenos-Ayres'e geçmiştim.

Bu pek belâlı bir yolculuk oldu; hatırlarım, Villâ Mercedés durağında, tekerleklere çekiçler vura vura yol boyunca ilerleyen bir demiryolu işçisi, beni, Mendoza ile Saint-Louis arasında kıç vagon altında kurulduğum yerden dehlemeğe zorlayarak, uğursuz çekici ile kafama vurmuştu. Çocuklara mide bulandırıcı örnekler vermekten daha şapşalca hiç bir iş yoktur. Çocuklar, hayat oyunlarında kendilerini ustaları olarak gördükleri için, yetişkinlerin yaptıkları her şeyi taklit etmeğe can atmışlardır. Kafama bir çekiç yedikten sonra kalkıp hemcinsimin başına demirden bir şey indirmeğe iyice karar vermiş olmam, artık hiç te şaşkınlık uyandırıcı değildir. Ben de tutup demiryolu işçisinin alnına dayadım tabancamın namlusunu. O zamanlar zavallı bir çocuktum; ayakkabılarımdan ökçelerim dökülüyordu ve elbiselerim parça parça idi; hiç şüphesiz bir çocuk, çalmak gerekmediğini bilmek zorundadır ve ben de bunu biliyor, biliyor dum ama, şöyle bir dönüp te, hepten düzgün bir ceket, bir çift kıyak pantalon, iki sağlam çizme ve fiyakalı bir şapka görünce karşımda, üstümü başımı onarmak için bunları yürüttüğümü söylersem, beni acaba namussuzlukla suçlandırırlar mı?

Bakın şu işe siz: Demiryolu işçisi kılığına girmiş bir çocuğun bir yük vagonu altında yolculuk etmesini rezilce bulmak ve daha kötüsü! - bağırıp çağırmak üzere bir andavallı çıktı ortaya. Bereket versin ki iş, Buenos-Ayres'ten birkaç kilometre uzakta, çepçevre çayırlık bir durakta olmuştu. Bu gibi durumlarda, tabana kuvvet bir koşma, bir ata atlama ve karanlığa bir dalış tamamdır: paçayı kurtarmıştır insan.

Alaca karanlık pampadan daha yürekler acısı hiç bir şey yoktur; yalnızlık artık sonsuzluğa erişir ve bu ot denizinden kurtulmak imkânsız görünür. İnsan zaman zaman, ayağının altında bir at iskeletinin kuru kemiklerinin takırdadıklarını duyar da, içinden şunları geçirir: «Belki de, altı aya varmaz, bir goşo benim iskeletimi bulur ve iskeletimin ayağının altında takır takır ettiğini işitir.»

Bir yarım saat yürüdüm böylece, derken Tanrı bana canlı bir kul rastlatarak hayata karşı yeniden güven verdi. Bu kulübesinin önünde oturmuş, gitar çalan genç bir goşo idi. Beni demiryolu işçisi kılığında görünce, alaylı alaylı treni mi yitirdiğimi sordu. Bir adamın görülmesi garipliğin daniskası demekti; hem bu garipliği de yakalayan bir goşo idi. Goşolar olağanüstü şapşal insanlardır; bu da sanki bir goşodan daha hödük idi. Bana treni yitirip yitirmediğimi sordu ve gene oracıkta, sinir verici sesli gitarasını tıngırdatmağa devam edip durdu. Geçirdim ceketimi başına, canavar gibi gitarasının tellerini kopardım ve bir goşo atı, bir goşo kadar enayi olduğundan gene yayan yapıldak düştüm yola. Bir eşeğin kafası öylesine işler ki hiç bir atın dünyada böyle bir düşünceye erişebileceğini sanmam. Düşman olunca bu eşek, artık atı kaçırtmağı becerir de, kendisi gene, gel keyfim gel, otunu yemeğe devam eder; bunun için at ona, niçin kaçmağa çalışmadığını sorar ve bizim uzun kulaklı da şu karşılığı verir: «Çünkü, bir patron gider, bir patron gelir; her zaman bir patron olur.» Pampanın şu hödük atları ömürlerinde ne böyle bir yaratık görmüşler, ne de böyle bir söz işitmişlerdir. Eşek hazretleri ise tek patron bilir: kendi patronunu! Kalkıp ben üzerine binmek için yaklaşınca, kaçtı çayıra...

Gece bastırıyordu; doğuya doğru, ot silsilesi içinde, Buenos-Ayres'in ilk ışıklarının titredikleri görülüyordu. Ortalık soğumağa yüz tuttu; sırtıma geçirecek bir şey aradım. Ben o zamanlar ceketsiz ve şapkasız zavallı bir çocuktum. Yerde bulunanın onu ele geçirenin malı olmadığını biliyordum ama, yolda daha birkaç günlük bir buzağı buldum. Buzağıyı kalkıp omuzlarıma almışım diye, benim ahlâksal ilkelerimin sağlamlığından pirelenecek sanki ne var? Buzağı sevimli ve sıcaktı ve süt istiyordu.

Anlatmak istediğim olay Mendoza'da kahveci yamağı olduğum sıra başıma geldi, yoksa küçük buzağının işi Meksika tarihini aydınlattığı zaman benim olayımla ilgili değildir.

Buenos-Ayres'e vardığımda, henüz akşam oluyordu. Karanlık şehre vardım ki tam bu anda omuzlarımdaki buzağının dalgasını kendisine anlatmamı isteyen ciğeri bozuk bir herife rastladım. Sonracığıma herif, sırf özel işlerimin masalını dinlemek için beni, Tanrı bilir nerelere sürüklemek istemiyordu ki?

Sonunda, peşime takılmağı başardı; omuzlarımda bir buzağı olduğu halde, ondan daha tez yürüyordum. Böylece, üzerinde alçak bir kapı açılan küçük bir alana kadar koştum. Daldım içeri, bir merdiven gördüm, tırmandım, bir sahanlığa vardım, bir başka merdiven gördüm, gene tırmandım, geldim bir başka sahanlığa ve bu işte böylece sürüp gitti. Beşinci sahanlık dardı ama pel havalı bir yerdi. Altında, Buenos Ayres tabak gibi uzanıyordu. Üstümde çanlar asılı idi; bundan anladım ki bir çan kulesine gelmiştim. Çanlar altında uyudum ve ertesi gün öğle sularında beni uyandıran bu çanlar oldu: Buzağı melil melil bakıyordu bana.

Buenos-Ayres'te uzun zaman kaldım ve Tanrı burada bir yığın iş bulmama yardım etti. Çok çok pesos kazandım ve Santa-Maria çan kulesini de bırakmadım. Sabah karanlığı çıkıyor ve ancak akşam dönüyordum fakirhaneye; buzağıma süt, yumurta, şu bu, çikolata ve su ibriği taşıyordum. Kendime kuş gözü gibi güzel bir döşek hazırlamıştım ve birikmiş paracıklarımı burada saklıyordum. Yer baştan başa tahta idi; çanları çalmak dalgası ile öğleye doğru bir zangoç damlıyordu koşa koşa: Hiçbir zaman kimse ta tepeye dek çıkamıyordu. O zamanlar yufka yürekli küçük bir çocuktum da çan kulesinin son katında beni bekleyen gözüpek buzağıcığımı düşününce gözlerim dolu dolu oluyordu. Onu bir evlât gibi seviyor ve yedi boğum bilezik gibi basıyordum bağrıma.

(Devamı var)

2. ÇEKİLİŞTE GÖZTEPE'de APARTMAN DAİRESİ ile

1	Adet 20.000	Lira
1	» 10.000	»
1	» 5.000	»
1	» 2.500	»
95	» 250	»

olmak üzere cem'an 100.000 LİRA

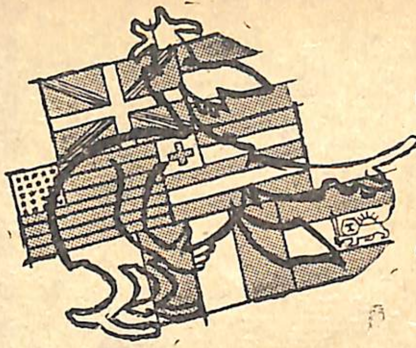
Hürriyet Reklam

BUĞDAY BANKASI

Vadeli her 75 Liraya
Vadesiz her 150 Liraya
Ayrı bir kura numarası
Son yatırım: 13 MAYIS

ARADIĞINIZ HUZUR Sizi RUH ve MADDE de BEKLİYOR!

VAKTİNİZİ DEĞERLENDİRMEK İÇİN HER AYIN İLK HAFTASI BİR RUH VE MADDE OKUYUNUZ.



Milletler Gülüyor

Zencinin cenneti

Güneyde doğup büyümüş bir zencinin yolu bir gün şimale büyük bir şehre düştü. Aksi gibi mevsim kıştı, ve kış çok şiddetli geçiyordu. Zavallı zenci o kadar üşüdü, o kadar üşüdü ki zaten kara olan rengi mor bir hal aldı. Onu bu halde bulan polisler öldü sanarak şehrin yabancı ve bulaşıcı hastalıkla ölen kimseleri yaktıkları fırına götürdüler. Bu ne olduğu belli olmayan adam fırına kondu. ısı yükseltildi beklendi, sonra külleri almak için kapağı açtılar içerden zencinin sesi duyuldu:

— Aman, kapayın şu kapıyı ceryan yapıyor!..

Düello

İki düellocu ertesi gün şafak vakti buluşup düello yapacaklardı. Bunlardan biri dedi ki:

— Ben belki biraz gecikebilirim; bu takdirde beni beklemc, ateş et...

Nasıldı?

İki evli erkek arasında:

— Dün akşam karımla biraz münakaşa ettik. Ben Paul'lere gidip briç oynamak istedim, o ise sinema seyretmek istedi...

— Yaa!.. Nasıl film güzel miydi bari?

Alay!

Şehrin meşhur hokkabazı kasaba gitmişti. O gün için dükkânda kasabın karısının çalıştığını görünce biraz eğlenmek istedi:

— Madam, dedi; bana bir yarda boyunda dana eti verir misiniz?

Bu isteğe hiç de şaşırmış görünmeyen kadın tezgâhın arkasındaki çocuğa seslendi:

— Jimmy; beye üç dana ayağı sarıver!

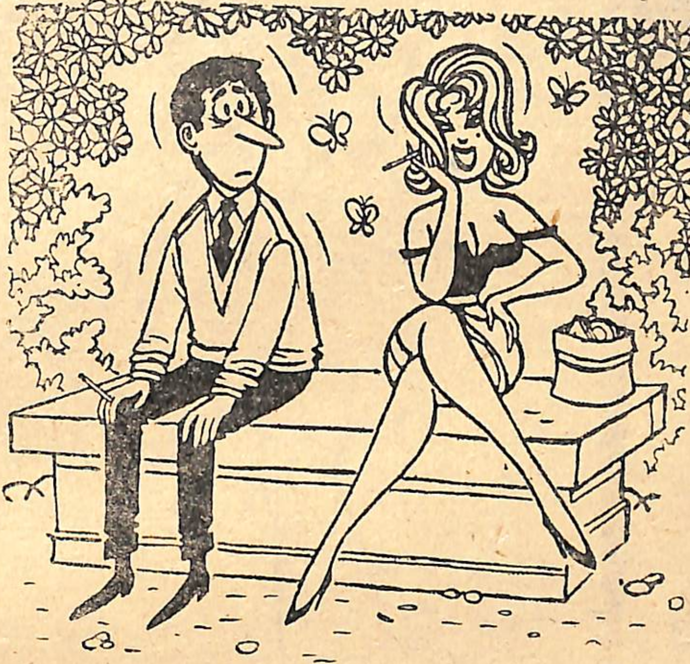
Dile!

İki kadın konuşuyorlardı:

— Şu zavallı Mabel'in başına gelenleri duydun mu şekerim? Kızcağız fena halde aldatılmış...

— Deme... Zengin diye evlendiği ihtiyar beş parasız biri mi çıkmış yoksa?

— Yok canım! Adam hakikaten çok zenginmiş ama Mabel'e söylediğinden on yaş daha gençmiş!



— Yaptıklarını affediyorum, ama yapmadıklarını asla!...

KOCAMAN LÂFLAR

Vatanına hizmet edenin asalete ihtiyacı yoktur.

★

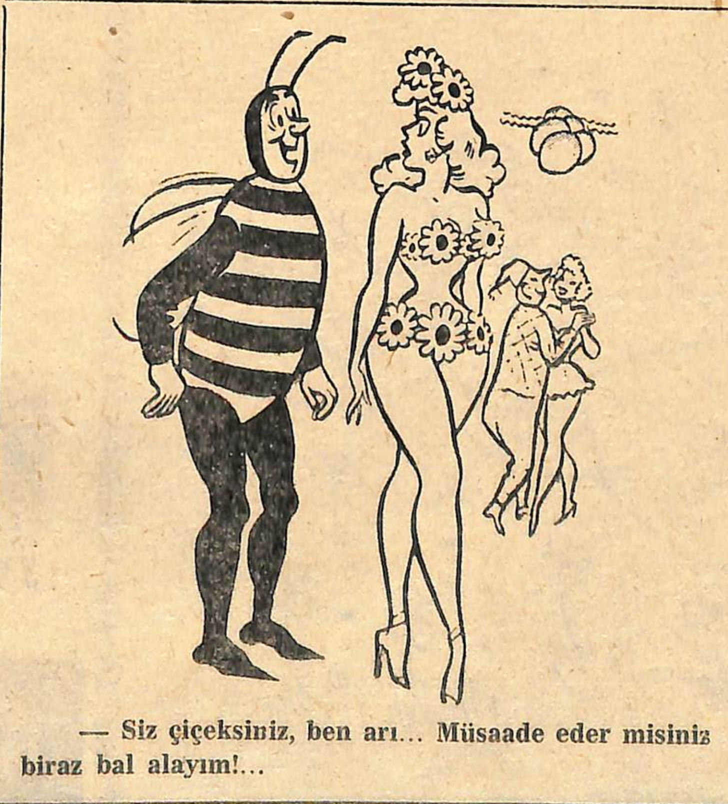
Ödünç para verirseniz ya parayı kaybedersiniz yahut bir düşman kazanırsınız!.

★

Hayvanlar insanlardan daha akıllıdır... Bunu size herhangi bir hayvan söyleyebilir!..

★

Düşmanlarınızdan iyi bahsedin; unutmayın ki onlar sizin eserinizdir!



— Siz çiçeksiniz, ben arı... Müsaade eder misiniz biraz bal alayım!...

Buz dolabı

Ruh doktoru çok helecanlı bir kadın tarafından ziyaret edildi:

— Doktor; kendim için değil kocam için geldim. Zavallı çok hasta; epey zamandır kendini buz dolabı sanıyor!

Doktor:

— Anlıyorum, dedi; geceleri buz gibi ayaklarını size değdiriyor ve siz de uyku uyuyamıyorsunuz değil mi?

— Sadece bu kadar olsaydı... diye kadıncağız içini çekti; fakat kocam geceleri ağzı açık olarak uyur. İşte benim tahammülümü tüketen bütün gece aralıktan görülen küçük buz dolabı lâmbası doktor; buna dayanmak çok zor!

KOKTEYL!

İyice olmuştu. Yanına yaklaşan ev sahibine yeni doldurduğu kadehini gösterip:

— Doğrusu, dedi; bu kokteyl biraz hafif!

Ev sahibi bir kadehe bir de misafire baktı:

— Aman Mr. Smith, dedi; kadehinizi akvaryuma daldırmışsınız!...

İngiliz mutfağı

Şantöz Colette Mars İngiliz mutfağı hakkında fikrini şöyle açıklamıştır:

— Önünüze konan şey sıcaksa çorbadır, soğuksa biradır!

HAFIZA!

Senatör Blank:

— Karar verdim, diyordu; hafızamı takviye edecek bazı usuller bulacağım; zira bu böyle olmıyacak!

Biri sordu:

— Peki ne yapacaksınız bunun için?

— Bir sekreter arayacağım; öyle ki münakaşalar sırasında unutmamam gereken şeyleri bana hatırlatsın!

İŞE BAK!

Bir dağlı anlatıyordu:

— Bu sene doğrusu işlerim iyi gitti; önce dokuz dolara bir domuz satın aldım; sonra bunu verip bir araba aldım. Arabayı az sonra bir inekle değiştirdim; ineği verip bir bisiklet aldım. Geçenlerde de bisikleti dokuz dolara sattım!

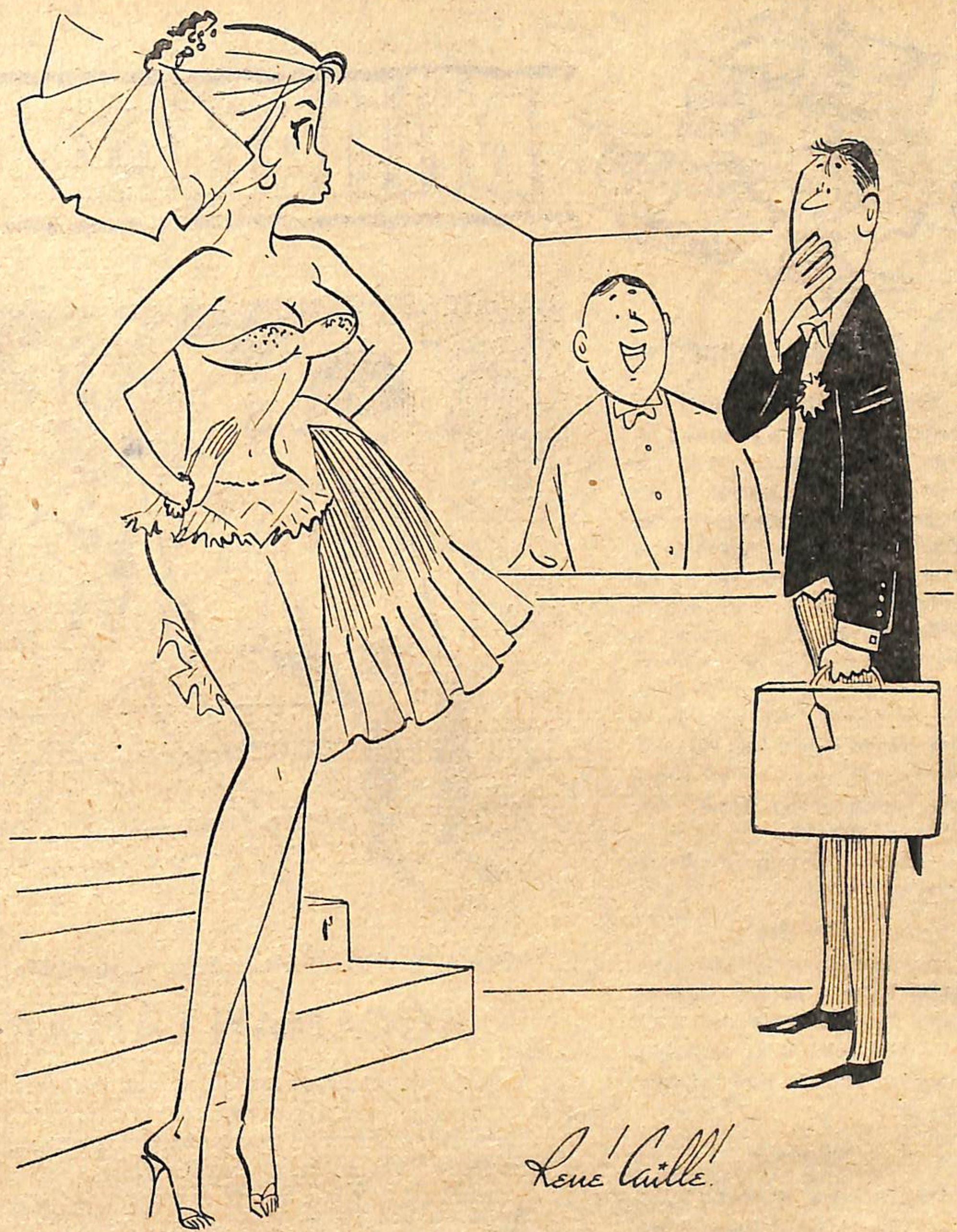
— İyi ama senin burada bir kârın yok ki!

— Yok, yok ama şu yaptığım işlere bir baksana!..

Dünya Karikatürleri



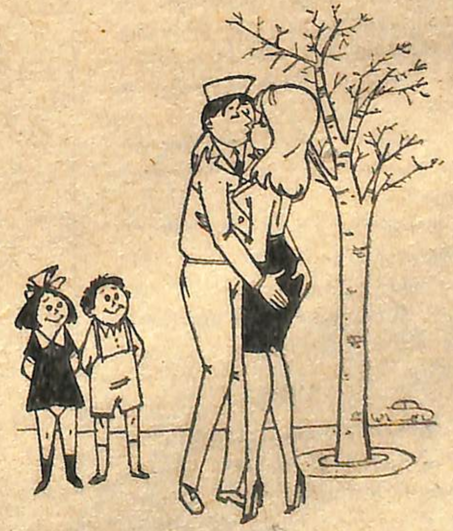
—KULÜBEME GEL DE SANA ÇOBAN KANCASI, ÇOBAN KAVALI KOLEKSİYONUMU GÖSTEREYİM...



OTELCİ— GELİN HANIM NE KADAR ACELECİ... GALİBA İLK DEFA EVLENİYORLAR!...



YAZISIZ



—GÖRDÜN MÜ, NE GÜZEL CİKLET PATLATIYORLAR?

Yılın ikinci çekilişinde



42

YAPI ve KREDİ BANKASI



Bahar Koşusu :
— Topu topu üç dört aylık yol kaldı!..